

LAURA

WALDEN

SKRÝŠ
NA KONCI
ÚTESU

AL
press

edice
KIOKAN

edice
KIOKAN

SKRÝŠ
NA KONCI
ÚTESU

LAURA WALDEN

edice

Copyright © 2015 by Bastei Lübbe AG, Kolín nad Rýnem
Translation © Pavel Dufek, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DAS VERSTECK AM ENDE DER KLIPPEN
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Waňkowská
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-095-3 pdf

Portree září 1924

Mladá žena zpívala křehkým hlasem: „Ó krutě vichr osudu mé všechno listí smet', ó krutě vichr osudu mé všechno listí smet'!“⁽¹⁾

Neznělo to čistě ani vznešeně jako kdysi, když tyto verše přednášela se sborem. Nikoli tak jasně a andělsky jako o slavnosti, kdy je pěla 25. ledna při příležitosti oslav k uctění památky velkého skotského básníka Roberta Burnse. Jelikož měla nejkrásnější soprán ze všech a vůbec jako jediná školený hlas, sbormistr si ji už před mnoha lety vybral, aby v tento slavnostní den zpívala sólo. Zato nyní měla hlas ochraptělý z toho, jak křičela; unavený z toho, jak naříkala; a zastřený vzlykáním a kašláním, které ji sužovaly několik dní. Ale navzdory bolesti v prsou a údech, jež jí v sychravé jeskyni zkřehly, neochvějně pokračovala: „Můj květ byl mlád, má poupata tak svěží i ten květ; a rosa čerstvá, – v slunečnu tak rostla každá snět!“ Zpěv se stále více měnil v skuhrání, ona nicméně neutuchala a z hrdla se jí dál draly drsně znějící tóny. Na maličký okamžik ji u srdce zahřála slova básně a myšlenka na to, že před tímto peklem existoval život, ale vzápětí se opět roztrásla chladem. Vtom jí závan větru od moře napověděl, že se již blíží konec. Této nepochybnosti se postavila téměř vzdorovitě a dozpívala poslední sloku: „Však osud bouří severu mé všechny květy smet', však osud bouří severu mé všechny květy smet'.“

Hlas jí zesílil. Už to nebyl zpěv, ale spíš křik, volání o pomoc. Až nakonec propukla v zoufalý pláč.

„Miláčku, slyšíš mě?“ Hladila ho po hustých vlasech, tuhých jako dráty. Jeho hlava však spočívala na jejím klíně nehnutě, bez života. Nemohla to postřehnout, protože venku panovala černočerná noc. Ve dne dovnitř pronikalo skrz stěnu z kamení a sutě alespoň pár světelných paprsků, ale teď byla tma jako v pytli. Něžně jej hladila prsty po tváři, nahmatala pootevřená ústa a vzala ho za ruku v naději, že ucítí jeho dech, leč marně. Nejevil sebemenší náznak života. Šátrala pod košilí a osahávala mu hrudník. Narazila na něco mokrého, lepkavého. Při pomýšlení, co to může být, se zachvěla. Potřebovala mít jistotu, a proto nechala ruku ležet na místě, kde tak často cítila tlukot srdce. Jenomže nyní se v jeho hrudi nic nehýbalo a nebušilo.

Trvalo to celou věčnost, než ruku vytáhla. Hned ucítla zvláštní zápach. Ztratil mnoho krve. Potom co ho těsně pod srdce zasáhla ocelová dýka, která se ve Skotsku nosí tradičně v podkolence, mu ránu sice obvázala, ale pouze provizorně, kapesníkem. Přesto by byl tento vražedný útok jistě přežil, nebýt... Znovu se zatřásla, když si připomněla, jak chvilinku nato, co jeho sok, jenž mu zasadil úder nožem, uprchl, otrásl jeskyní ohlušující rámus. Raněného chytila za ruku a ve smrtelné úzkosti zvolala: „Honem pryč, na útesu se zřítíla skála!“ V tom okamžiku již shora padaly kameny a v mžiku zasypaly východ. Křičela o pomoc v naději, že se útočník vrátí a zachrání je, když už vykonal hořkou pomstu dýkou. Určitě by se smířil s jeho smrtí, ale přece ne s její. Tím si byla docela jista. Vzápětí však do hloubi jeskyně pronikl jeho smích svědčící o pomatenosti.

„To je trest Boží. Teď jste spojeni navždy. To jste přece chtěli, ne? Teď vám osud tohle přání splnil!“

„Ale co naše dítě? Kdo se o něj postará?“ prosila úpěnlivě.

Místo odpovědi se hlasitě a chorobně smál. „Já se o toho levobočka postarám. Slyšíš mě? Je to bastard! Bastard! Bastard!“

Ačkoliv ji z jeho škodolibého smíchu mrazilo a na zádech jí vyvstával studený pot, ani v tomto okamžiku neztrácela naději, že se živá a zdravá shledá se svým potomkem. Žadonila, aby jí muž poskytl pomoc, ale podle toho, jak rychle se vzdaloval a slábl jeho smích, poznala, že pospíchá pryč.

Přepadl jí záchvat kašle, až se zesláblé tělo otřásalo. Na prsou ji pátilo, jako by byla v jednom ohni. Přesto stěží dokázala udržet oči otevřené. V uplynulých hodinách z posledních sil zápolila s pokušením usnout, neboť věděla, že by se už neprobudila, ale upadla by do věčného spánku. Zkusila ještě jednou, naposledy, udělat jisté smrti čáru přes rozpočet, avšak nyní již byl její bojový duch stejně vyčerpaný jako trýzněné tělo.

„Lásko, jdu za tebou,“ zašeptala mu a zavřela oči. V minulých dnech se události seběhly jako ve zmateném snu. Všechno to zanesla do svého deníku, jehož poslední svazek měla u sebe. Již dlouhou dobu svěřovala své nejtajnější myšlenky shovívavému papíru. Svého bratrance požádala, aby zcela popsané sešity uschoval u sebe. Měla totiž předtuchu, že jí možná hrozí nebezpečí. Dopisování posledních kapitol v jeskyni jí dodávalo sílu, aby neztratila rozum. On mezitím většinu času prospal a ve spánku sténal. Její někdejší ráj se tak proměnil v peklo. A právě psaní byla jediná činnost, která ji odváděla od toho, aby si lehla vedle něj a usnula.

Sejřala ruce a modlila se, aby jednou někdo zavalenou skrýš na konci útesu objevil a její syn se dověděl pravdu. Poslední myšlenku nevěnovala svému milenci, nýbrž nevinnému dítěti, vydanému napospas zvůli zbabělého vraha.

Potom už nemyslela vůbec na nic, jenom naslouchala šumění mořských vln a jejich burácení, jak v těsné blízkosti narážely na útes.

Má milá jest jak růžička,
když v červnu vypučí,
má milá jest jak písnička,
když sladce zazvučí.

A jak jsi krásná, dívko má,
tak z duše mám tě rád,
spíš' moře vyschnou, než bych já
tě přestal milovat.
Spíš' moře vyschnou, miláčku,
a ze skal bude troud, –

a k vroucímu tě, miláčku,
chci srdci přivinout.

A s bohem buď, má milená,
buď zdráva, Bůh tě sil, –
však přijdu zas, ať vzdálená
jsi deset tisíc mil!¹

Londýn prosinec 2014

Dona MacLeodová se třásla zimou. Stála u okna svého pokoje, pátrala očima směrem, kde by jindy pozorovala Temži, ale dnes neviděla nic než mlhu. Ne že by na ni nebyla zvyklá. Vždyť nikde nebývá tak mlhavo jako v jejím rodném kraji, na ostrově Skye, hlavním ostrově Vnitřních Hebrid na severu Skotska. Ale tak nějak cítila, že tahle mlha je jiná, než jakou zná odtamtud. Zavalila celé město jako tuhá šedivá hmota. Jako by byla z betonu. Zato mlha doma v Portree³⁾ připomíná spíš mrak, který se vždycky rozplyne stejně rychle, jako přiletěl. Zatímco v Londýně se počasí mnohdy celé dny nemění, na ostrově se chová jako náladová diva. Déšť, slunce, krupobití, bouře a mlha se tam střídají v rychlém sledu. Již od dětství Dona věděla, že se jasně modrá obloha znenadání zatáhne tmavými mraky ženoucimi se od moře a světlo přejde v tmou. A chvíli nato se temná mračna roztrhají a zase vykoukne slunce.

Ve školní brašně proto neustále nosila vedle knih, sešitů a penálu také pláštěnku. Mamince však přidělávala velké starosti tím, že si ji oblékala zřídkakdy. Místo toho ráda courala nalahko v bouře a mokru. Mnohdy se tak vracela ze školy promočená do poslední nitky. „Dostaneš zápal plic,“ varovala ji matka pokaždé. Ale kupodivu mívala chřipku podstatně méně

¹ Má milá jest jak růžička (O my luve's like a red, red rose), píseň od Roberta Burnse (v překladu od Josefa Václava Sládka)²⁾

často než spolužačky, které se za nepříznivého počasí odvážily ven jedině v oblečení do deště.

Proč musím zrovna teď myslet na Portree, divila se Dona. Vždyť si na domov nevzpomněla už dost dlouho. Obrátila se a znovu si lehla pod teplou peřinu. Bylo devět hodin a měla odpornou kocovinu. Proč by měla vstávat? Dnes přece do restaurace nemusí. *Tianavaig*⁴) včera zavřel brány nadobro. Dlouho do noci měli rozlučku a zlikvidovali všechno, co v baru specializovaném na whisky ještě zbylo. Sotva si to připomněla, zatnula ruce v pěst. *Tianavaig* byl právě na cestě k úspěchu, ale pronajímatel si sliboval víc od pronájmu prostorů obchodu s módním oblečením, a proto dal vedení restaurace výpověď. Sen o vlastní restauraci se tak Doně rozplynul stejně rychle, jako když splaskne mýdlová bublina.

Sotva upadla do spánku, ozvalo se zaklepání na dveře. Rozešpalá se v posteli posadila zpříma. „Kdo mě to ruší?“ zabručela. V hlavě jí tepalo, jako by jí nějací skřítkové bušili kladivem do spánků. Uvědomila si, že toho vypila víc než dost.

Do pokoje váhavě vstoupila její nejlepší přítelkyně a spolubydlící Amy. Nevypadala o nic lépe než Dona. Byla také opuchlá a zjevně nevyspalá.

„Zržečko, nevím, jestli to je důležitý, ale na našem rezervačním čísle máš vzkaz.“

Přezdívku Zržečka jí vymyslela, protože tvrdila, že než ji poznala, v životě neviděla tak husté a dlouhé zrzavé vlasy.

„Co nám je po tom, kdo se vykecává na záznamník *Tianavaigu*? Nemusíme snad každému hostu osobně vysvětlovat, že se nám sen rozplynul,“ odvětila Dona vzdorovitě a chtěla si peřinu přetáhnout zpět přes hlavu. Kamarádčin výraz ji však od toho odradil.

„Pochybuju, že jde v tomhle případě o hosta. Vydával se za tvýho dávného přítele a upozornil, že to je naléhavý. Prosí, abys mu zavolala zpátky. Poznamenala jsem si jeho jméno a telefonní číslo.“ Amy podala Doně lístek.

„Gordon MacArran? Do háje, kde mohl vzít naše číslo?“

„Jeden z tvech mnoha ctitelů?“ zasmála se Amy.

Dona zhluboka vzdychla. „Něco horšího: kdysi jsme byli zasnoubeni.“

„Cože? Tys byla zasnoubená? Jak to, že o tom nic nevím?“ Amy se posadila na okraj postele. „Vyprávěj!“

„Není pořádně o čem. Byl to můj první kluk. Obě rodiny se dobře znaly. Už když jsme byli malí, prorokovali nám v Portree společnou budoucnost. Vlastně v tom měli všichni úplně jasno. Provdám se za Gordona a porodím spoustu malých MacArranů...“ Doně se přičilo takhle neočekávaně odhalovat svou minulost.

„A dál?“

Dona nervózně koulela očima. „Vážně to chceš vědět? Není to pro mě zrovna slavná kapitola.“

„Tím spíš. Pořád jsem se divila, že se tak málo zmiňuješ o svém mládí. Přičítala jsem to tomu, že jsou holky z Portree způsobilější než ty, co vyrůstají v Londýně.“

„Přesně tak. Na tom bychom se mohly shodnout. Měla jsem jenom jednoho kluka, Gordona. Zasnoubili jsme se a...“

„A?“

„No dobře, dobře. Koukám, že nebudeš mít klid, dokud ti to celé nedopovím... Takže se plánovala svatba. Moje máma tím úplně žila. Dokonce se mnou jela do Edinburghu koupit svatební šaty. Vypadala jsem v nich jako sněhová pusinka, ale nezpěchovala jsem se, i když jsem už dávno měla o tom tyátru pochybnosti. Připadalo mi to všechno moc naprogramované, jestli mi rozumíš.“

„No jasně. Mě by teda nikdo nedonutil, abych ze sebe dělala pusinku. Ale řekni mi, jakej byl. Milovalas ho? Nemohla sis s ním promluvit a vysvětlit mu, že ti všechny ty věci okolo lezou krkem?“

Doně se o tomto období života nehovořilo lehko. Zvláště když už měla pocit, jako by ho jednou provždy vymazala z paměti. Náhle ji opět začalo trápit špatné svědomí kvůli Gordonovi. A nejenom to, ale i kvůli rodičům.

„Řeknu to takhle. Měla jsem ho ráda. Nikoho jiného jsem neznala. Každopádně ne tak důvěrně. V šestnácti jsem do něj byla zamilovaná až po uši, protože to byl jednoduše nejatraktivnější

chlápek na celém ostrově. Děvčata ho obletovala a v té době už studoval právo v Edinburghu. Pochází z tradičního rodu notářů a neměl nejmenší pochybnost, že bude kráčet v otcových, dědečkových a pradědečkových šlépějích, tak jako já...“ Na okamžik se odmlčela, neboť mluvit o těchto starých záležitostech jí stálo hodně přemáhání. Letmo mrkla na lístek v naději, že se jedná o jiného Gordona, jenže nebylo pochyb, že to je on. I telefonní číslo hovořilo za všechno. O tom nebylo sporu. Předvolbu Portree ještě nezapomněla.

„Tak jako ty?“ navázala Amy nedočkavě.

„Jako já jsem měla zdědit otcovu palírnu whisky.“

„Páni! Tak proto máš takový fundovaný znalosti.“

„Ano, pracovala jsem v ní hned po střední škole.“

„Nenech se prosit. Leze to z tebe jak z chlupatý deky. Jak to bylo dál?“ Amy koukala z očí čirá zvědavost.

„Vídali jsme se jen o víkendech a první roky to bylo hezké. Hlavně by mě tenkrát ani nenapadlo, že bych mohla vést jiný život než ten, jaký ode mě všichni očekávali. Ale krátce před svatbou jsem začala mít vážné pochybnosti. Najednou jsem ztouloužila dál studovat, což jsem si vlastně přála vždycky, a rozšířit si pole působnosti.“

„A proč jsi to rodičům a snoubenci neřekla rovnou?“

„Však jsem jim to řekla,“ vzdychla Dona. „Táta mi odpověděl, že k tomu, abych mohla vést náš podnik, nemusím studovat ekonomii. Prý stačí, když se budu učit od něj. Tím tohle téma definitivně uzavřel. A Gordon mu dával za pravdu. Podle hesla: *Bude tě potřeba na místě. Jsi otcova opora.* A takové ty kecy. Ti dva si za všech okolností vždycky notovali.“

„Hm, to už nezní tak pohádkově, jak jsem si to malovala na začátku. Už jsem v tobě viděla bohatou princeznu ze Skotské vysočiny.“

„Haha. Jenomže já jsem si jim prostě netroufla říct pravdu do očí. Že jestli se neodvážím aspoň jednou vyrazit do světa, tak se zadusím. Víš, je to těžké, když ti druzí zpečetí osud a nemůžeš s tím hnout.“

„A cos teda udělala? Nechalas svého Gordona před oltářem samotného?“

Dona se utrápeně zasmála. „Ne tak docela. Týden před svatbou jsem si sbalila svých pět švestek a potají se vytratila. Nejdřív do Edinburghu a odtud pak do Londýna.“

„Ty brd'ó. A jak na to reagovali?“

Dona pokrčila rameny. „To nevím. Gordonovi i rodičům jsem zanechala dopis, kde jsem se jim to pokusila vysvětlit. Po několika měsících jsem zavolala domů. Zvedl to otec. Hádej, co mi řekl.“

„Skoro si to umím představit,“ vzdychla Amy a vzala kamarádku za ruku.

„Zařval do telefonu, že už nemá žádnou dceru,“ zamumlala Dona a naplno se projevil dosud potlačovaný žal, takže propukla v pláč. Amy ji konejšivě objímala, dokud se Dona nevzchopila a nepřestala vzlykat.

„Tak a teď znáš mou minulost. A dovedeš si představit, proč jsem na ni celou dobu nechtěla myslet. Černé svědomí umocněné tím, jak se mě dotklo, že se mě otec zřekl, pro mě bylo neúnosné.“

„Třeba mu to jenom ulítlo v hněvu a vůbec to tak nemyslel.“

„Jak často myslíš, že jsem si to taky namlouvala a brala do ruky sluchátko, že zavolám domů, ale netroufla jsem si.“

„A jak to je dlouho?“

„Už osm let.“

Amy ukázala na lístek s Gordonovým číslem. Dona ho stále ještě držela křečovitě v ruce.

„Zavoláš mu?“

„To kdybych věděla. Pořád mi vrtá hlavou, jak vlastně přišel k tomu rezervačnímu číslu *Tianavaigu*.“

„Nemám poněti. Můžeš se na to zeptat přímo jeho. Jak se zdá, ani po tolika letech na tebe nezapomněl. Má moc pěkný hlas, i když zněl trochu rozrušeně.“

Dona se zasmála. „No jo, Gordon MacArranů měl nejlíbozvučnější bas na ostrově Skye.“

„Mám jít pryč, nebo zůstat u tebe, než si to vyřídíš?“ zeptala se Amy soucítěně.

„Asi bych byla radši sama.“

Amy ji pohladila ještě jednou po zrzavých vlasech. „Ach, ty moje Zrzečko,“ zašeptala a nechala ji v pokoji samotnou.

Dona zůstala dlouho jako opařená sedět na posteli. Teprve potom konečně vstala a sáhla po telefonu. Jakmile vyřukala Gordonovo číslo, srdce se jí rozbušilo. A když se ohlásil, div se jí nerozskočilo.

„Gordon MacArran.“

To je ten hlas, blesklo jí hlavou, který mě tehdy okouzлил; vedle urostlé postavy – výšky téměř metr devadesát – a blondátých vlasů. Rázem jí vyschlo v hrdle, až se bála, že ze sebe nevypraví ani slovo. Proto si raději odkašlala a ochraptělým hlasem řekla: „Tady je Dona. Dona MacLeodová. Na čísle do naší restaurace jsi mi nechal vzkaz, abych ti zavolala zpátky.“

„Dono,“ vyhrkl tónem, jako by tomu nemohl uvěřit. „Dono, jsi to opravdu ty? Ani jsem se neodvažoval doufat, ale byl jsem si jistý, že na té fotce v časopise to jsi ty.“

Doně hned svitlo, na co naráží. V uplynulém roce vyšla v jednom velkém britském časopise euforická gastronomická kritika o *Tianavaigu*. Na fotografiích byla Amy a právě Dona.

„Tys ten článek četl?“

„Ano. A vyvodil jsem si z něj tohle: No teda! Tak Dona si našla svou vlastní cestu. I když mě tak trochu překvapilo, že provozuješ restauraci. Že z tebe jednou bude gastronomka, s tím jsem nepočítal.“

„Vystudovala jsem podnikovou ekonomiku a *Tianavaig* jsem si oblíbila už během studia. A když se ho předchozí majitelé chystali zbavit, zeptali se mě, jestli bych ho nechtěla převzít. V té době jsem byla se svou prací asistentky vedoucího podniku hodně nespokojená, a tak jsem na to kývla. Tak to ses určitě taky dočetl, že byl vyhlášen nejlepším barem specializovaným na whisky v Londýně.“

„Samozřejmě. To víš, že mi to neuniklo. Možná by to tvého otce přimělo, aby se s tebou usmířil.“

Po těch slovech se již nedokázala ovládnout: „Můj ty Bože, jak se vlastně vede našim?“

Gordon hned neodpověděl. Místo toho párkrát zhluboka vzdychl.

Dona měla pocit, jako by měla knedlík v krku. Doposud jí vůbec nenapadlo uvažovat, proč jí Gordon po tolika letech

vyhledal a spojil se s ní... Náhle jí došlo, že to nemusí nutně znamenat nic dobrého. Tahle myšlenka na ni zapůsobila jako jed. Udělalo se jí zle.

„Dona, musím ti...“ Gordonovi se zlomil hlas.

Dona oněměla a sesunula se na židli. Nepatřila k lidem, kteří začnou hystericky křičet, kdykoliv je postihne něco skutečně zlého. Spíš ji taková novina zcela ochromí.

„Stalo se neštěstí. Tvoji rodiče si vyjeli na výlet plachetnicí a už se nevrátili. Jejich těla právě našli v Holomanské zátocě u ostrova Raasay⁵⁾...“ Zarazil se a starostlivě se zeptal: „Dona, jsi tam ještě?“

Tiše kývla hlavou a až potom jí došlo, že od ní očekává nějakou známku života.

„Ano, ano, takže jejich těla našli na pláži... Ale jak se to mohlo přihodit? Rosedale je přece nejbezpečnější loď, jaká existuje,“ řekla monotónním hlasem.

„Víš, oni si koupili novou Rosedale, ale ta zmizela beze stopy. Podle všeho se potopila mezi Portree a Raasay.“

„Aha, tak to asi bude,“ zašeptala Dona.

„Pověz mi, opravdu jsi pochopila, co se stalo?“ ujišťoval se Gordon.

„Mojí rodiče jsou mrtví. Co bych na tom neměla pochopit?“ reagovala nevlídně.

„Já jenom, že mi připadá, jako by tě to nijak nevyvedlo z míry. Proto si dělám starosti. Dostal jsem nápad, že bych sedl do auta a přijel pro tebe. Je to tisíc kilometrů. Asi tak za deset hodin bych mohl být u tebe, zdřímł bych si a pak bychom vyrazili zpátky.“

„Gordone, to je od tebe hezké, ale radši poletím letadlem do Invernessu a tam si najmu auto. Ze všeho nejdřív musím vstřěbat, co se stalo.“

„Když já nevím, jestli tě můžu nechat cestovat samotnou.“

Kdyby to nebylo za tak smutných okolností, dala by se do hlasitého smíchu. Jako by se pro Gordona zastavil čas.

„Gordie, já jsem sama celých osm let a už nejsem ta malá Donička,“ odbyla ho ostřeji, než měla v úmyslu. Přesto jí z úst vyklouzlo důvěrné oslovení.

„Promiň, nechtěl jsem se tě dotknout. A pravděpodobně máš nějakého muže, který tě doprovodí.“ Znělo to uraženě a okamžitě se v Doně ozvalo špatné svědomí. Vždyť to, že jí nabídl pomoc, od něj bylo neuvěřitelně velkorysé. Koneckonců ho opustila před svatbou, a tím jej nesmírně zostudila.

„Vůbec se nemusíš omlouvat. Odpusť, ale jsem z toho úplně vyšinutá. Přesto po tobě nemůžu chtít, abys jel takovou dálku,“ dodala smířlivě. Přitom záměrně přešla narážku ohledně „nějakého muže“. Nemělo smysl mu po tak dlouhé době vykládat o svých nešťastných vztazích. Za těch uplynulých osm let měla pochopitelně různé muže, ale víceméně šlo o bezvýznamné milostné plotky. A rozhodně nebyli na vině muži, nýbrž jednoznačně ona sama. Kdykoliv to začalo být vážnější, našla si záminku, proč ze vztahu vycouvat. Amy si ji někdy dobírala tím, že ji nazývala „skotskou lamačkou mužských srdcí“, neboť se Dona nechtěla vázat a vyhýbala se vážnému vztahu.

„Dobře. Mám se ti mrknout na internet, kdy ti sem něco letí?“ zeptal se Gordon.

Dona se zhluboka nadechla. Zase ji zachvátil onen pocit, který se jí často zmocňoval během jejich vztahu: Gordon s ní zacházel jako s nesvéprávným dítětem, ale nechtěla ho znovu urazit odmítnutím nabídky.

„Ano, tak se mi na to, prosím, podívej,“ vzdychla.

„Dobře. Brnknu ti, hned jak to najdu. Teď už mám tvoje číslo. Tedy pokud mi voláš ze svého telefonu.“

„Ano, to je moje číslo,“ přitakala pohotově. Mýlila se, anebo se z ní Gordon právě pokusil vytáhnout, zda volá z telefonu nějakého muže? „Tak zatím!“

Nějakou dobu zůstala nehybně sedět na židli. Rozum vnímal, co se přihodilo, zato do srdce jako by ta krutá zpráva ještě nedorazila.

Tlouklo jí, div nepuklo, a připadala si ochromená. Chvatně sáhla po krabičce s trankvilizérem, který jí předepsal lékař, když si mu stěžovala, že již drahý čas pozoruje stavy úzkosti. Už delší dobu jí léčil záchvaty migrény a upozorňoval ji, že uklidňující prostředky nejsou dlouhodobé řešení – přesto však projevil ochotu jí sedativum opět předepsat, konkrétně v sou-

vislosti s ukončením pronájmu restaurace *Tianavaig*. Pravda je, že jí utiňující tablety pomohly potlačit vnitřní neklid a rozplízlou úzkost. *Kdo by si byl pomyslel, že se to ještě zhorší?* honilo se jí hlavou. V duchu si představovala, jaké bude mít smrt jejích rodičů následky. Ať se jí chtělo nebo ne, musela se přinejmenším na pohřeb vrátit domů, na místo, kde začalo její tělesné utrpení. A to zrovna v ten večer, kdy si poprvé zoufale kladla otázku, zda z jejích trampot existuje nějaké východisko. Tehdy se jí poprvé zmocnila ukrutná bolest hlavy. Během chvilky se zkroutila na podlaze do klubička, svíjela se a plazila. Když z ní byl příští den zase normální člověk, uzrálo v ní rozhodnutí, že před tím vším musí utéct!

Pečlivě si masírovala spánky, ale v tom okamžiku ani nepocítovala nástup bolesti hlavy, ani ji netrýznila úzkost. Naopak se v ní rozhostila prázdnota, jako by ta hrozná novina vůbec nepronikla do její mysli.

Ani nepostřehla, jak se tiše otvírají dveře a opatrně se k ní blíží Amy.

„Co se stalo? Seš bledá jako smrt,“ zděsila se kamarádka a zrak jí spočinul na krabičce Bupironu.

„Co se děje? Co ti ten mizera udělal? A co je tohleto?“

„Musím se sbalit,“ stočila Dona hovor jinam a vstala. Náhle se opět dostavily nepříjemné pocity. Celé tělo se jí rozechvělo a zavravorala. Než klopýtla, Amy ji stačila zachytit.

„Okamžitě mi řekni, co se děje,“ trvala Amy na svém.

„Mojí rodiče... táta i máma jsou mrtví!“

Amy si v šoku zakryla obličej rukama. „Panebože! Panebože!“ zajíkala se a pevně k sobě Donu tiskla.

Tímto přátelským gestem u ní prolomila všechny zábrany. Dona v zoufalství vzlykala. „A to jsem jim toho chtěla ještě tolik říct. Ztraceně, přece se nemůžou jen tak vypařit ze světa, když jsme se ještě nestihli usmířit.“

„Jen se vybreč, Zrzečko. Pořádně se vybul,“ mumlala Amy a přitom Donu hladila konejšivě po vlasech. „Ale teď mi řekni, jak dlouho už bereš tohle svinstvo,“ ukázala na prášky.

„Ále, to vůbec neužívám pravidelně,“ pokusila se Dona situaci zlehčit a krabičku s tabletami honem strčila do zásuvky stolu, jako by se tím dalo choulostivé téma sprovodit ze světa.

Amy to nechala být a s ohledem na kamarádčin neutěšený stav se dál raději nevyptávala.

Dona se prudce vyprostila z Amyina sevření. „Už musím jít balit!“

„Ty chceš jet v tomhle stavu?“

„Musím. Uvěřím tomu, teprve až je uvidím. Rozumíš? Musím je ještě jednou vidět.“

„Dobrá, tak pojedu s tebou,“ rozhodla se Amy energicky.

„Ale přece nemůžeš všechno nechat být,“ namítla Dona mdle. Nic by jí nebylo milejší, než kdyby ji Amy na cestě do minulosti doprovázela.

Amy se suše zasmála. „Co mám podle tebe nechat bejt? Už jsi zapoměla? Včera jsme *Tianavaig* navždycky zavřeli. Teď mě čeká jenom pucování klik ve všech aspoň trochu slušnejch londýnskejch restauracích. Abych byla naprosto upřímná, nepřetrhnu se kvůli tomu. Kromě toho mi to neuteče. Buďto nový místo seženu, nebo ne, a je jedno, jestli se to stane dnes nebo za tejdén.“

„Však se o tebe ještě porvou! Všichni četli ten článek a vědí, že jsi přebornice v nové anglické kuchyni. Cituju: *Tučné, těžké a chuťově neutrální jídlo je minulostí! A Jamie Oliver už dávno není jediný, kdo svým uměním v anglické kuchyni dokáže to, že se chuťové buňky rozplývají...*“

„Ale to budou vědět i příští tejdén. Ruku na srdce. Přišlo by ti vhod, kdybys tě doprovázela, nebo by ti to spíš vadilo?“

Dona jí z vděčnosti padla kolem krku. „Byla by to nejlepší přátelská služba, jakou bys mi mohla prokázat. Samozřejmě že by mě těšilo, kdybys jela se mnou. Mám strach, strach a ještě jednou strach.“

„Dobře, tak se teda sbalím na cestu i já. V kolik letíme?“

Dona pokrčila rameny. „Gordon mi vyhledává let a hned mi zavolá zpátky.“

V tom okamžiku zazvonil telefon. Podle očekávání to byl on. Sdělil jí, že v letu do Invernessu v šest hodin navečer je volné

místo a že by jí ho mohl vzhledem k akutnímu naléhavému případu telefonicky rezervovat.

„Bezva, tak mi, prosím tě, v tom letadle, co letí v šest, rezervuj dvě místa,“ požádala ho chvatně.

„Domluveno! Za tím účelem ještě potřebuji znát jméno muže, co tě bude doprovázet.“ Doně neušel nevrlý podtón v jeho hlase.

„Hendersonová. Amy Hendersonová.“

„Hendersonová? Ale to je přece ženské jméno.“

„Ano, Amy Hendersonová je žena.“

Dona si přesně dovedla představit, co se právě odehrává v jeho mozku. Že by ho moc zajímalo, zda se z ní stala lesbička. Ale nic mu neprozradila. Nechala ho v nejistotě: „Tak zatím. Ozvu se, hned jak dorazíme do Portree. Možná už bude dost pozdě, takže se setkáme až zítra. Nevíš, jak se dostaneme do domu?“

„Vyrozumím slečnu Armstrongovou, že přijedete.“

Slečnu Armstrongovou? Takovou dobu si Dona na tu dobrou duši rodiny MacLeodových nevzpomněla. Nebyla to jen hospodyně, ale kromě toho také její chůva.

„Ach ano, dej jí na vědomí, že by nám třeba mohla připravit pokoj pro hosty. A Gordone, ráda bych je viděla. Slyšíš mě?“

„Beze všeho. Jsou vystaveni v kapli.“ Jakmile se Gordon dověděl, že Dona nepojede do Portree sama, nasadil rezervovaný tón.

„Brzy nashle!“ ukončila hovor.

„Má radost, že tě navzdory tak hrozný příležitosti zase uvidí?“ vyzvíдалa Amy.

„Mám dojem, že si myslí, že jsi moje přítelkyně.“

„A nejsem snad? Navíc tvoje nejlepší. Teda aspoň doufám.“

„Amy, myslím to tak, že tě považuje za mou milenkou.“

„Tak ho při tom nech. Aspoň snáz pochopí, proč jsi tenkrát tak nenadále vzala roha.“

„Už máš sbaleno? O půl páté musíme být na letišti.“

„To je v pohodě. Ani nevíš, jak jsem ráda, že tě nemusím ponechat osudu samotnou.“

„A co teprve já! Sice mi to pořád ještě úplně nedochází, ale jsem přešťastná, že až je zítra... že nebudu sama...“ Slzy se jí draly do očí.

Amy ji vzala za ruku a stiskla ji. „Nedělej si starosti, já se od tebe ani nehnu. To platí i pro chvíli, až rodiče uvidíš naposledy...“ Větu nedořekla, protože sama měla co dělat, aby se nerozplakala.

Dona plnila kufr jako u vytržení. Připadalo jí to jako zlý sen, ze kterého se nikdy neprobudí. Ze šuplíku ve spěchu vytáhla krabičku sedativa a hodila ji do kabelky. Ale ještě předtím si pro jistotu dala jednu tabletu stranou a spolkla ji.

Portree prosinec 2014

Krátke před čtvrtou hodinou odpoledne se nad přístavním městečkem Portree začalo smrákat. Protože ještě půl hodiny předtím svítilo slunce, odehrával se na obloze světelný úkaz, až to vyráželo dech. Neurovnaně navrstvená kupovitá oblaka protínaly krvavě červené pásy oblačnosti. Nebe vypadalo jako namalovaný obraz. Zvláště když se někdo jako Gordon MacArran mohl kochat pohledem z okna viktoriánského městského domu v nábrežní ulici Beaumont Crescent s kouzlujícím výhledem na barevně rozmanité domy v kolmé přístavní ulici Quay Street. Růžové, bleděmodré a pastelově zelené fasády působily v šeru za soumraku na pozadí šedého moře jako rozpustilé barevné skvrny. Za tuto jakoby jižanskou přístavní kulisu vděčilo Portree vlivu italské architektury.

Avšak právník a notář neměl pro krásy přírody a stavitelství smysl. Přinejmenším na ně nyní neměl myšlenky. Nervózně přecházel z jednoho konce kanceláře na druhý, jen tu a tam vrhl letmý pohled z okna, ale nevnímal nic z toho, co se dělo venku. Byl ponořen do svých myšlenek, neboť jej telefonát s Donou hluboce rozrušil. Hlavně se mu nelíbilo, že do Portree necestuje sama. I kdyby ta Amy nebyla její milenka, stejně by mu její přítomnost vadila. Doufal totiž, že jí nabídne a poskytne oporu

a bude vystupovat v roli nepostradatelného utěšovatele. A na jednou se rýsovalo, že už je tohle místo obsazeno.

Zaťal ruce v pěst. Raději ani nedomyšlet, kdyby mu přítomnost této cizí osoby zhatila plány.

Ani za těch osm let nedokázal na Donu zapomenout. A dodnes jí neodpustil, co mu provedla. Na pokraj šílenství ho nedohnal pouze žal z toho, že ji ztratil. Ne, útekem toho zničila mnohem víc než jen jeho srdce. O zrušené svatbě veřejně známých snoubenců se na ostrově hovořilo dlouhé měsíce. Gordon nemohl jít do pekařství ani k lékaři, aniž by se setkával se soucitnými pohledy všech přítomných. Útěchu se mu snažili poskytnout i úplně cizí lidé. Bože, jak nesnášel ty jalové průpovědi: *Život jde dál!* nebo *Čas hojí všechny rány!* Nic už nebylo jako dřív. Na duši měl hnisavou ránu a ta se nechtěla zhojit. Navenek fungoval dál, přesně tak, jak to od něj jeho i Donin otec očekávali. Podle hesla *chlapí nebrečej*. Osvojil si ho natolik, že kvůli ní neuronil ani jednu slzu. A tam, kde nebylo místa pro zármutek, rostla nenávist.

Všichni místní lidé bez výjimky se logicky postavili na jeho stranu. Nikdo neměl pochopení pro to, jak se Dona zachovala. Po oné události často sedával s jejím otcem do noci v baru palírny a ožíral se s ním do bezvědomí. Ani Jamie MacLeod na sobě nedával znát slabost. Místo toho stále opakoval, že už nemá dceru. Jediný, kdo očividně truchlil, byla jeho manželka Alison. Každý ji mohl potkat, jak se plouží po městečku se slunečními brýlemi, aby nikdo neviděl, že má uplakané oči. Nikdy se nevzpamatovala ze šoku, že takto přišla o dceru. Kdyby bylo po jejím, dozajista by nechala vyhlásit pátrání po Donině místě pobytu. Jenomže nenašla odvalu to udělat za manželovými zády. Tím spíš se Gordon divil, když u něj jakožto u vykonavatele závěti tvrdý Jamie před necelým rokem pořídil testament s tím, že všechno zdědí jeho dcera.

Gordon si dokument samozřejmě přečetl a na nejvyšší míru jej dopálilo, že Jamie závěť nedal svědecky prokázat jím coby svým notářem – podle skotského práva je totiž nutný ještě druhý podpis –, ale někým, kdo v testamentu není uveden, a sice svým mistrem palírníkem Alisterem Brounem. „Co má

tenhle tvůj zaměstnanec společného s tvými soukromými záležitostmi?“ vyčítal Gordon svému příteli. „Plně mu důvěřuji,“ odpověděl Jamie. „A mně snad ne?“ reagoval Gordon podrážděně, protože to byl další příznak, jak moc se Gordon a Jamie odcizili.

Ke Gordonově velké nelibosti byl nový vrchní destilátér již drahnou dobu Jamieovou pravou rukou a důvěrníkem. Přitom Gordonovi připadal hned na první pohled podezřelý. Nepříslušel k místním. Přivandroval z ostrova Islay⁶⁾ a brzy měl na Jamieho značný vliv. Společně dokázali především to, že na jednosladovou whisky⁷⁾ obstarali ze Španělska mimořádně kvalitní sudy od sherry. Jejich aromatem totiž byl kdekdo nadšený, a to od prvního okamžiku, kdy z nich začali plnit do lahví první takovou sérii. Mimoto šla právě na dračku osmnáctiletá jednosladová whisky. Zjevně díky tomu, že i v tomto ohledu byl vrchní destilátér Jamiemu k dispozici radou i skutkem v otázkách marketingu. Každopádně se v Portree šušovalo, že pokud jde o whisky, tenhle člověk je hotový kouzelník.

Od chvíle, kdy se stal šéfovou pravou rukou, jejich podnik nesměřoval k hrozbě krachu, ale vykazoval černá čísla, tedy zisk. Proto byla kupní cena, kterou za něj Jamiemu MacLeodovi nabízel jeden velký koncern, nadprůměrně vysoká. Palírně Dunvegan náleželo na ostrově druhé místo – ve srovnání se světoznámou značkou Talisker byla také menší. Zato patřila k hrstce těch, které v celém Skotsku ještě zůstávaly v soukromých rukou. Konkurenční Talisker nebyl nikdy rodinný podnik jako právě Dunvegan. Již ve dvacátých letech minulého století získal podíly na palírně legendární John Walker. Podle Gordonova mínění byla palírna v soukromých rukou něco jako výběhový model, prostě přežitek, který musí dříve nebo později ztroskotat na požadavcích moderního trhu. To všechno Jamiemu se vši důrazností objasňoval, až se mu jej nakonec podařilo přesvědčit, že ani on nemá jinou možnost, než smlouvu s Dessosem podepsat. Co se stalo, že Jamie najednou obrátil?

Gordon měl podezření na toho nedůvěryhodného hlavního destilátéra. Podle něj Jamieho ovlivňoval špatným směrem. Považoval ho za snílka a blázna, který zastává názor, že se dá dospět

k jedinečné kvalitě whisky pouze tradičním způsobem a pod dohledem skotských palírníků a jinak ne. Přitom v žádném případě nešlo o starého podivína, nýbrž o horlivého mladíka, který podle něj nebyl o moc starší než on sám a jemuž ležela u nohou spousta dívek. Přesto si byl Gordon jist, že ten namyšlený destilátér bude již brzy patřit minulosti a z Portree co nejrychleji zmizí, jen co se uskuteční prodej firmy. Rozhodně si neuměl představit, že by tento sebejistý a hrdý chlápek dál pracoval v Dunveganu pod střechou Dessosu. Pokud připustíme, že by společnost tohoto kverulanta vůbec ještě zaměstnala.

Všechny tyto myšlenky se Gordonovi honily hlavou a přitom bezděčně přejížděl rukou po obálce, v níž byla uschována závěť. Umíral zvědavostí, jak se bude Dona tvářit, až jí přečte poslední vůli jejího otce. Vedle obálky ležela na psacím stole kupní smlouva s lihovinovým koncernem, kterou Dona určitě podepíše a ani nehne brvou. Co se týkalo jeho obchodních plánů, Gordon byl každopádně neobyčejně spolehlivý. Jak ji znal, bude mu líbat ruce za to, že jí zařídí, aby jedním tahem pera získala nesmírný majetek. Ale jak to dopadne s jeho zcela osobním plánem?

Sedl si za stůl a nervózně si prohrábl husté špinavě blondáté vlasy, mezi nimiž se zatím ještě nevyskytovaly žádné šediny. Do jeho myšlenek se nyní neodbytně vkrádala vzpomínka na spor, který měl před několika dny s Jamiem kvůli tomu, že ten náhle odmítal smlouvu s koncernem podepsat.

„Jen přes mou mrtvolu,“ řval kdysi nejlepší přítel a svého času nastávající tchán, až se stěny otřásaly.

Zpočátku Gordon zachovával klid a zkoušel to na něj velmi mlouvavými řečičkami, aby ho přiměl popadnout obrovskou příležitost za pačesy a prodat firmu koncernu, dokud je čas, a poukazoval na to, že se na tom přece již shodli. Jenom Jamiemu v této souvislosti zamlčel skutečnost, že pan Fuller z Dessosu Gordonovi přislíbil velkorysou odměnu „konzultanta“, pokud Jamieho konečně dožene k tomu, aby svůj zlatý důl prodal. Vlastně již byly všechny pochybnosti odstraněny a to, že jeho přítel nedodržel dané slovo a do očí mu sdělil opačné rozhodnutí, Gordonem v onen den hluboce otřásl. Jako když do

něj hrom uhodí. Bez Jamieova podpisu by veškerá přípravná práce, kterou Gordon vykonal, aby se smlouva uzavřela, přišla vniveč. S tím se nechtěl a nemohl smířit, a tak se jeho zlost na palírníka a jeho vliv logicky stupňovaly. Jamiemu se všemi prostředky snažil promluvit do svědomí.

„Jamie, porušil jsi dohodu! Nemůžeš teď jen tak vycouvat! Je to tvoje poslední šance, aby značka Dunvegan přežila. A Dessos je solidní obchodní partner. Nejlepší, jakého můžeš najít. Působí v celém světě, je úspěšný na burze.“

„Whisky Dunvegan vyrábí náš rod již několik generací – a na tom se nic nezmění!“

„Ale Jamie, vždyť zůstaneš svým pánem. Ber to tak, že budeš dál dělat svoji práci, ale navíc s jistotou, že nezkrachuješ.“ Gordonovi bylo trapné stále dokola jako flašinet opakovat, že tímto obchodem Jamie nemůže vůbec nic ztratit. *Naopak! Proč má ten starý mezek pořád pochybnosti? To není fér!*

„Nežvaň mi tady takové hlouposti! Nechci sloužit Dessosu jako otrok. Chci zůstat svým pánem!“

V tomto bodě diskuse se Gordon musel hodně ovládat, aby nevybuchl a nerozkřičel se.

„Vždycky jsem ti radil dobře. Ale co to říkám? Už můj dědeček byl rádce a přítel tvého dědečka. Již řada generací našich rodů je spojena v dobrém i zlém! Kdo se tehdy obětoval a stal se o tvého otce, když osiřel? Nikdo jiný než můj pradědeček Glen. Vychovával ho jako vlastního syna.“ Gordon to dělal nerad. Nebylo mu příjemné klást na misky vah dluhy z minulosti, jenže neměl na vybranou. V sázce toho bylo hodně – a to i pro Gordona samého –, takže potřeboval Jamieho všemi prostředky donutit, aby dodržel slovo, které předtím dal!

Jak se ukázalo, připomínka starých rodinných dluhů padla na úrodnou půdu.

„Chlapče, na to, co udělal tvůj pradědeček Glen pro mého otce, se nikdy nezapomene. O tom si ještě budou vyprávět moje vnoučata...“ Náhle udělal pauzu. „A koneckonců i já zůstávám tvým dlužníkem, protože tě moje dcera nechala ve štychu. Ale musíš mi odpustit. Nemohu jinak než jít za hlasem svého srdce. Je mi líto, že jsem ti dal naději na prodej, ale od té

chvíle nemám žádnou noc klidné spaní. Ne! Tu tvou zatracenou smlouvu prostě podepsat nemohu. Mám noční můry, kde sedím před svým otcem, dědečkem a pradědečkem na lavici obžalovaných. Chápej přece, myslel jsem si, že se nezadržitelně řítíme do záhuby, ale díky Alisterovu neúnavnému nasazení a přínosu pro Dunvegan se to zlepšuje. Chlapče, musím poslechnout hlas svého srdce, a ten říká: ne!“

Gordon opovržlivě zasyčel. „Tady nejde o tvé srdce, ale o obchod. A dokonce o prokletě dobrý kšeft pro tebe! Uvědom si, že nebudeš schopný podnik řídit věčně a že zkrátka nemáš odpočívajícího nástupce. Dříve nebo později to stejně dopadne tak, že se firma prodá. To víš stejně dobře jako já. Proto se chop příležitosti a užívej si hromady peněz, dokud můžeš.“

„Chlapče, já mám všechno, co k životu potřebuju. Mám báječnou usedlost, novou loď, každý rok o Velikonocích trávíme s Alison dovolenou na Azurovém pobřeží... Víš, co potřebuju? Svou práci a palírnu, protože právě v ní bych chtěl naposledy vydechnout. Na peníze mě, chlapče, nenalákáš.“

„Krucinál, tak se zamysli, co odmítnutím způsobíš mně. Půl roku jsem dřel na tom, abyste se s vedením Dessosu dohodli.“

„Víš co? Tak mi pošli účet,“ vzdychl Jamie.

„Ne, teď už z toho nemůžeš vycouvat. To mi nemůžeš udělat. Jak teď budu vypadat? Jako člověk, který porušil smlouvu!“

„Chlapče, zatím jsem ještě nic nepodepsal. Na to nezapomínej. A rozumní lidé mi otevřeli oči, že by byl holý nesmysl, kdybych se já, Jamie MacLeod, podvolil diktátu koncernů.“

„To je zajímavé! Rozumní lidé ti otevřeli oči. Jen přiznej, že to byl ten domýšlivý Alister Broun, kdo ti vymyl mozek! Ten nafoukanec není žádný obchodník. Je to obyčejný ješita, co pančuje whisky...“

„Gordone, to by stačilo! To, co jsem spolu s Alisterem postavil na nohy, mě nesmírně naplňuje. Naše whisky je jedinečná a sám vidíš, že mi úspěch dává za pravdu. Naši odběratelé patří k nejlepším podnikům na celém světě. Zrovna jsme uzavřeli obrovský kontrakt s jedním zákazníkem z Nového Skotska⁸⁾. Já žádný koncern nepotřebuju. Pochop to konečně a postav se k tomu jako chlap!“

Nato Jamie jednoduše vyskočil a bez pozdravu z Gordonovy kanceláře odešel. Jenomže Gordon nebyl ochoten se před starcovou náladovostí sklonit. *Ne, umínil si, však já nějaký způsob najdu. Musím.* Stálo ho dost přesvědčování, než s panem Fullerem, jenž Dessos zastupoval a nesl odpovědnost za uzavření smlouvy, dojednal poslední odklad jejího podepsání. Přitom Fullerovi přísahal, že jde už jen o nezbytné právnícké formality. A najednou stál na pokraji propasti! Jedna věc je, že by mu takový nezdar poškodil profesionální pověst. A druhá, že by mu Fuller odepřel neoficiálně domluvenou provizi, což by bylo ještě horší: Gordona by to stálo hlavu...

Ach jo, kéž by to ze všeho nejdřív proběhlo hladce s tím testamentem, pomyslel si Gordon. Po podepsání smlouvy by vsadil všechno na jednu kartu, a sice dobýt zpět Donu. Mohl jen doufat, že se u ní nezměnila sexuální orientace nebo že v Londýně přece jen nemá nějakého mužského, k němuž se cítí vázaná. A jestli se moc změnila? Na fotografii v novinách vypadala každopádně fantasticky. Zasněně otevřel zásuvku psacího stolu a vytáhl z ní vystřižený článek. Něžně fotku pohladil. *Pokud se stane mou ženou, pak jí všechno odpustím,* zahloubal se a povzdechl si. *Potom skončí ty noční můry, ve kterých bych jí nejradši zakroutil krkem.* Ano, byl si jistý, že kdyby mu zase patřila, nenávidet by se proměnila zpět v neskonalou lásku. Malíčkový náznak postřehl již během telefonického rozhovoru s ní. Aby zjhl, stačilo uslyšet její překrásný sametový hlas. Až do okamžiku, kdy mu pověděla o svém doprovodu. To ho pořádně dopálilo. *Jestli je to jen dobrá kamarádka, mám vyhráno,* dělal si naději. Chvatně strčil článek zpět do šuplíku. Aby neležel na stole, až Dona přijde do kanceláře k otevření závěti. Teprve v tu chvíli ho trklo, že o jejím příjezdu dosud neinformoval hospodyně slečnu Armstrongovou.

Hned to napravil. Jakmile jí oznámil, že Dona přijede do Portree, samým dojetím se rozplakala.

„Božítku! Škoda že se toho nedožila paní MacLeodová! Naše děťátko se nám vrací. Ale to znamená, že musím něco dobrého uvařit. Miluje humra. Jenomže kde ho teď, v neděli, seženu?“

„Slečno Armstrongová, obě dámy – bude ji totiž doprovázet přítelkyně – k vám dorazí nejspíš až pozdě večer. Nedělejte s tím žádné dlouhé cavyky. Postarejte se o malé občerstvení a připravte jim, prosím, pokoj pro hosty. Pochybuji, že Dona bude mít chuť na nějaké bohaté jídlo. Důvod jejího návratu není zrovna radostný.“

„Ano, ano, pane MacArrane, máte naprostou pravdu. Sama se z toho stále nedovedu vzpamatovat. Je to tragédie.“ Hospodyně do telefonu popotáhla nosem.

„Tak na viděnou zítra. Zastavím se u vás okolo desáté a proberu s Donou formality. Mějte se dobře.“

Gordon ukončil hovor ve spěchu. Zcela určitě neměl náladu slečnu Armstrongovou utěšovat.

Zrak mu spočinul na zaprášené staré skříňce, na kterou narázil ve sklepe při vyklizení pradědečkova archivu. Nutně potřeboval místo na své spisy, a tak se zbavoval haraburdí a letitých lejster. Skříňku objevil v zadním koutě. Staromódním písmem byla nadepsána *Mairie MacLeodová. Ze zvědavosti odklopil víko a nakoukl dovnitř. Mairie MacLeodová byla Donina prababička, která se kdysi v poklidném Portree postarala o velký skandál, když svého manžela tajně opustila, odešla se svým milencem a malého syna Finlayho prostě zanechala bez matky. Tuhletu lehkovážnost snad mají MacLeodovic ženy v krvi, pomyslel si opovržlivě, když ze skříňky bohatě zdobené intarziemi vytahoval svazky zaprášeného deníku psankyně. Vzápětí je nepřečtené zastrčil zpátky.*

Doufal, že ve skříňce nalezne něco cenného, ale brak sepsaný nevěrnou ženou ho ani v nejmenším nezajímal. Přesto jej rovnou nevyhodil. Kdo ví, k čemu ty staré zápisky někdy budou dobré? Docela nedávno je přinesl ze sklepa. Dovedl si totiž živě představit, že tenhle objev Donu potěší. Chystal se jí skříňku předat s velkorysým gestem při příležitosti otevření závěti. A potom nenápadně upozornit, že jeho pradědeček Glen kdysi dávno jejího dědečka Finlayho přijal a vychoval jako vlastního syna.

Konečky prstů poněkud s odporem znovu odklopil víko a vzal do ruky horní ze čtyř hustě popsaných sešitů. Hrozně

zapáchal po starém papíru a prášku proti molům. Ale písmo bylo stále bezvadně čitelné. Gordona udivilo, že je text psaný v angličtině, neboť u MacLeodových se tenkrát stejně jako u MacArranových i v psané podobě jazyka používala převážně skotská gaelština. Gordon by se do deníku patrně vůbec nezačetl, kdyby při zběžném listování nenarazil na pasáž o věrolomnosti.

Glen měl slzy v očích a přísahal mi, že i on, tak jako já, na okamžik uvažoval, že by z Portree odešel a někde jinde se mnou začal nový život, jenže prý nemůže.

Gordon sice věděl, že Mairie a Glen byli sestřenice a bratranec z druhého kolena, ale po přečtení těchto slov to na něj dělalo dojem, že nešlo o obyčejný vztah mezi vzdálenými příbuznými. Proto u něj tyto řádky vyvolaly zvědavost. Možná by se četbou odpoutal od trýznivých myšlenek, které jej mimovolně přepadly a obchvátily jako chobotnice, až odejde z kanceláře a bude sedět sám ve svém velkém domě v Seafield Place...

Portree prosinec 1919

Už celý den mi je do breku. To, že si dnes Glen bere Albionu za ženu, je pro všechny ostatní účastníky samozřejmě radostná událost. Ona dělá svému jménu v každém případě čest. Hlavně obličejem. Pleť má tak čistou a bílou, že před ní blednu závistí. Je opravdu velmi líbezná. To jí nemohu upřít, třebaže mě při pohledu na ni šíří žárlivost.

Nikdy nezapomenu, jak jsem před rokem přišla k MacArranům. Jako válečný sirotek, protože mého otce v srpnu 1917 ve Francii zastřelili němečtí vojáci. Matka byla mrtva již dávno předtím. Zemřela při mém porodu. Dali mě do sirotčince v Glasgově a já jsem si zvykala, že v tomto ústavu zůstanu až do dovršení plnoletosti. Jeptišky s námi zacházely svévolně.

Některé mě bily, jiné mi tajně podstrkávaly knihy. Zdálo se, že jsem se smířila s osudem. Co mi také zbývalo? Bouřit se? Co bych z toho měla? Jenom další odvetná opatření. Snažila jsem se být nenápadná, ačkoli mé srdce mělo touhu se vzpírat. Přemítala jsem, jak jim všechno oplatím, až budu zase na svobodě. Až si mě jednoho dne zavolala matka představená do kanceláře. Sama sebe jsem se ptala, zda umím číst myšlenky a potrestá mě za to, ale vyvinulo se to úplně jinak. V kanceláři seděl manželský pár. Ona byla elegantní urostlá dáma, on štíhlý a pohledný, v typickém skotském oděvu.

Stydlivě jsem sklopila zrak, protože jsem netušila, co to má znamenat.

„Milá Mairie, můžeš se pokládat za šťastnou,“ řekla představená konečně. „Představuji ti Cardena a Galissu MacArranovy, příbuzné tvého otce, kteří si tě chtějí vzít k sobě.“

Myslím, že jsem na oba zírala dost nevěřičně. Že by se opravdu stal zázrak a poštěstilo se mi žít v nadcházejícím období v rodině? Abych to upřesnila, věděla jsem, že má otec na ostrově Skye bratrance, ale již dávno se nestýkají. Buď jak buď, ani jsem si nemohla pamatovat, že jsem se s touto dvojicí v minulosti již setkala. A přesto za mnou přijeli, aby mě zachránili. Nemohla jsem uvěřit, jaké mám štěstí, a nevydala jsem ani hlásku. Byl to tedy zázrak, jaký jsem si vysnila a za který jsem se modlila, přestože jsem ve skutečnosti nevěřila, že by se mohl stát.

„Ano, mé dítě, přítel tvého otce, tvůj poručník, nám napsal, že ses po smrti mého bratráčka ocitla v domově, protože tě bohužel nemůže mít u sebe. A že se doslechl, že poměry zde v domově neprospívají tvému zdravému vývoji...“

Vtom jej matka představená přerušila ostrým tónem.

„Nevím sice, co tady děvče svému poručníkovi při jeho návštěvách vykládalo, ale nemá nejmenší důvod si na nás stěžovat. Jestliže se o nás šíří lži, pak to činí chovanky proto, aby se dělaly důležitými.“

Beze slova jsem natáhla pravou ruku. Na jejím hřbetě jsem měla modrou podlitinu.

„To byl trest za to, že jsem si nechtěla umýt obličej ledovou vodou,“ vysvětlila jsem netečně.

„Můj ty Bože!“ vykřikla dáma vyděšeně.

„Ihned si tě odvezeme do Portree,“ řekl muž rozhodně a na představenou vrhl přísný pohled.

„Ano, moc rádi bychom si tě vzali k sobě, mé dítě,“ připojila se žena s velmi přátelským a upřímným výrazem.

Horlivě jsem pokývala hlavou. Cokoliv bylo lepší než žít dál v tomto sirotčinci, zvláště teď, když jsem upozornila na jelito na hřbetě ruky, způsobené jezdeckým bičíkem. Ten nosila sestra Martha stále u sebe, aby mohla hned v zárodku potlačovat sebemenší projev neposlušnosti.

„Takže pojedete s námi?“ zeptal se elegantní pán. „I když jsme pro tebe cizí?“

„Ano, jistě, vždyť já vím, že jsi strýček Carden. Táta mi o tobě hodně vyprávěl,“ zalhala jsem. Otec totiž na své namyšlené příbuzné z ostrova Skye jenom nadával – pokud se o nich vůbec zmínil. Ale chtěla jsem být na svého zachránce vlídná.

„Dobrá, tak si naši Mairii můžete vzít,“ rozhodla matka představená blahosklonně, přesto se na mě podívala vyčítavě. Přitom si myslím, že se mě ráda zbavila.

Já jsem zase v duchu zajásala z představy, že vypadnu z toho pekla. Ale loučení s kamarádkami bylo smutné. Žádnou z nich nečekal takový zázrak v podobě nesobeckého strýce a starostlivé tety.

Až v autě se vkrádala pochybnost. Teprve tam jsem si uvědomila, že jsou pro mě oba lidé vlastně cizí. Seděla jsem sama na zadním sedadle a položila si otázku, jestli jenom nemají zásluku na majetek mého otce. Od jedné milé sestry jsem se dověděla, že mi zanechal peníze. Jednou mi důvěrně sdělila, že mám zvláštní postavení, protože mi připadne nemalé dědictví.

„Nejsi žádný chudý sirotek, ale bohatá dědička,“ řekla mi doslova.

Zprvu jsem to vůbec nebrala vážně, protože jak jsem poznala, chovali se ke mně v domově úplně stejně jako k ostatním dívkám. Ale když o tom nyní uvažuji, sice jsem si občas své počínání odskákala, zato jsem se nikdy nestala obětí svévolného týrání dvěma nejkrutějšími sestrami, které s oblibou některé holky sem tam bezdůvodně a surově bily.

Ani nevím, kde se ve mně vzala odvaha, když jsem se na to ze zadního sedadla přímo zeptala.

„Vzali jste si mě k sobě jenom kvůli mým penězům?“ Moje otázka zněla dost ostře.

K mému velkému údivu muž za volantem vybuchl v hlasitý smích.

„Děvče, my máme svých peněz habaděj. Prostě bych neunesl, kdyby dcera mého bratrance vegetovala v tomhle domově. Ne, sice jsem míval s tvým otcem, tím paličákem, určité neshody. Zašlo to tak daleko, že jsme spolu po jedné hádce nepromluvili už ani slovo...“ Náhle se odmlčel. Zřejmě mu bylo trapné, že s tím vyrukoval.

V tom okamžiku se jeho žena otočila a usmála se na mě. „Vždyť už nejsi dítě. Oč běží mezi dvěma mládenci, když spolu nepromluví ani slovo?“

Dovedla jsem si představit, na co naráží, ale nechtěla jsem být prostořeká.

„Oba se zamilovali do tvé krásné matky, jenže můj drahý neměl proti charizmatickému bratrancovi nejmenší šanci,“ zasmála se.

„No tak, Galisso, nepřeháněj. Tak neodolatelný můj milý bratranec zase nebyl.“

Na rtech mi to vykouzilo slabý úsměv. Ocenila jsem, jak jsou oba otevření a plní humoru. Očividně se mě tím snažili rozveselit.

„To víš, že bych si vždycky vybrala tebe, jenomže tenkrát jsem ti byla ještě lhostejná. Chodil jsi kolem mě, jako bych neexistovala,“ zašvitořila jeho žena.

„Lásko, vždyť ti tehdy bylo teprve čtrnáct, a po malých copatých holčičkách jsem doopravdy nepošilhával.“

„Takže, mé dítě,“ obrátila se teta Galissa na mě laskavým hlasem. „Když nám přítel tvého otce napsal, bez váhání jsme sedli do auta a rozjeli se za tebou, abychom tě zachránili. Ať už byly rozmišky mezi oběma mladými muži jakéhokoli rázu, bez debat patříš do rodiny.“

Strýc nás vzal svým moderním automobilem křížem krážem Vysočinou. Poslední trajekt nás převezl na ostrov Skye. O něco později vůz zastavil před usedlostí.

„Jsme tady,“ konstatovala teta. „Doufám, že se u nás budete cítit dobře.“

Celá zvědavá jsem vystoupila s kuffíkem v ruce a následovala nové rodiče do domu. Usedlost byla veliká. Ležela v nádherném parku kousek za městečkem.

A pak jsem ho spatřila ve vstupní hale. Okamžitě mě okouznil. Vysoký jako jedle, s krásným hranatým obličejem a černými kudrnatými vlasy. Stoupl si přede mě, usmál se a vzal mi z ruky kuffík.

Jestli existuje něco jako láska na první pohled, pak to je ono, proběhlo mi stydlivě hlavou.

Z romantického snění mě vytrhla paní domu, když nás představila: „Tohle je můj syn Glen a tady to je tvoje sestřenice Mairie.“

Podal mi ruku. „Mairie, srdečně tě u nás vítám,“ pozdravil mě a okouzlení se proměnilo ve zdvořilé uvítání mezi příbuznými.

Každopádně navenek, neboť jsem tušila, že mě můj cit nezklamal. I Glen si mě od prvního okamžiku prohlížel a viděl ve mně někoho jiného než jen vzdálenou sestřenicí. Jenomže ještě téhož večera mi rodina představila jeho snoubenku Albionu jakožto budoucí manželku.

První noc v domě MacArranů jsem si kvůli tomu mohla oči vyplakat. Ale byla jsem natolik rozumná, abych se novopečenému bratrátku Glenovi co nejvíc vyhýbala. Velmi mi vyhovovalo, že studuje v Edinburghu a do Portree jezdí jenom každý druhý víkend. Před pár týdny jsme magické přitažlivosti mezi námi dvěma nerozumně podlehli. Jednou jedinkrát jsme se políbili, zato vášnivě a vroucně, a bohužel v nejnevhodnější chvíli. Když jsme se potom jeden druhému hluboce dívali do očí, třeba mohl v našem životě přece jen nastat obrat, jen kdyby se zčistajasna neobjevila jeho sestra Caillin. V mžiku jsme od sebe polekaně uskočili.

„Nenechte se rušit,“ utrousila jedovatě. Nezbyvalo mi než doufat, že nás nepřistihla při polibku.

Sotva zmizela, chtěla jsem vyjádřit obavu, ale Glen mě předběhl a horečně mi sdělil, že se co nevidět ožení s Albionou. Jako bych v tu chvíli spadla z nebe. Když jsme se políbili, na několik okamžiků jsem poblouzněně podlehla iluzi, že jsou

naše city vzájemné a že společně překonáme všechny překážky, které stojí naší lásce v cestě.

Glen měl slzy v očích. Přísahal mi, že i on, stejně jako já, chvíli myslel na to, že by hodil Portree za hlavu a někde jinde se mnou začal nový život, ale prý nemůže.

Nato jsem ho nechala v místnosti samotného, utekla do svého pokoje a ze žalu probřečela celou noc.

Od toho dne jsem svého bratráčka obcházela ještě větším ob-
loukem. Přesto vím, že i on stále ještě bojuje sám se sebou. Při každém jídle v rodinném kruhu po mně kradmo pokukuje, ale já jeho pohledy neopětuji. Především proto, abych u Caillin nebudila podezření. Ona je o půl roku mladší než já a od první vteřiny na mě děsně žárlí. Při každé příležitosti mi to dává na-
jevo. Důsledně se zdráhá mě představit svým kamarádkám nebo mě vzít s sebou na nějaký ten ples. Nic naplat, že Galissa své dceři neustále promlouvala do duše. Caillin mě nemohla a nemůže vystát. Je mi to moc líto, neboť bych opravdu potřebovala dobrou přítelkyni. Proto jsem hledala v jiných kruzích a nakonec jsem našla náhradu v místním pěveckém sboru. Tam nehrozí nejmenší nebezpečí, že by mě odtud Caillin vyloučila, protože sama zpívat neumí.

Jednou jsem se točila v plesových šatech kolem dokola. Galissa nechala Caillin a mně ušít šaty na Glenovu svatbu z tartanu MacArranů. Ke Caillinině velké zlosti. Ta v žádném případě nehodlala působit jako moje sestra. Jelikož mezi námi byla jakási podobnost a měly jsme stejně husté zrzavé vlasy, krejčí si z toho při zkoušce hotových šatů vyvodil přesně to, co Caillin nechtěla slyšet: „No ne, paní MacArranová, vaše dcery vypadají kouzelně, jako dvojčata!“

Teta Galissa se na dceru podívala varovně, ale Caillin to stejně nezastavilo a vzpurně se ohradila.

„To není moje sestra, ale sestřenice!“ upřesnila opovržlivě a krejčího tím zjevně vyvedla z míry.

Poblouznění bratřancem musí tímto dnem rozhodně definitivně pominout, řekla jsem si energicky, *neboť bych se nikdy nemohla sblížit se ženatým mužem.* Nato jsem se ještě jednou v nových šatech zhlížela před zrcadlem.

Vtom někdo zaklepal na mé dveře.

„Dále!“ zvolala jsem. Myslela jsem, že to je teta Galissa, ale v zrcadle jsem spatřila Glenu.

Prudce jsem se otočila. V obleku mu to slušelo znamenitě.

„Co chceš?“ zeptala jsem se ostře.

Viditelně ho to zarazilo. „Jenom jsem ti chtěl říct, že tě...“

Podívala jsem se na něj. Rozpálilo mě to, protože i z jeho očí číselna vroucí náklonnost, která nás spojovala.

„Chtěl jsem tě ujistit, že ať se stane cokoliv, vždycky ti budu k dispozici.“

Pokusila jsem se skrýt dojetí, ale nepodařilo se mi to. Po tváři se mi koulely slzy. Prostě jsem se tomu nedokázala ubránit.

„Mairie, kdybych tě býval poznal dřív, věř mi, že by se náš život vyvíjel jinak, ale s Albionou mě pojí hluboká náklonnost. Známe se už odmalička a jsme určeni jeden pro druhého. Nikdy bych ji nedokázal opustit. Nehledě k tomu, že by mi rodiče tuhle potupu nikdy neodpustili. Ale...“

Jemně jsem mu položila prst na rty. „Pst, prosím, už mlč! Oba víme, že si nejsme lhostejní, ale nic takového už nesmíš říkat. Albiona je úžasná žena a ráda by se se mnou přátelila. Už se na tohle téma nesmíme nikdy bavit.“

Chvatně jsem odtáhla ruku a musela se odvrátit, neboť i v jeho očích se nyní nápadně zaleskly slzy.

„Mrzí mě, že nejsem statečnější,“ zašeptal lítostivě. „Ale i kdybych našel odvahu postavit se k Albioně a své rodině čelem, jsem si jist, že bych ti dal jednou pocítit, že jsem Albioně kvůli tobě zničil život.“

Uslyšela jsem, jak se za mými zády tiše zavírají dveře. Bylo mi do breku, ale několikrát jsem se zhluboka nadechla, abych se po tom rozrušení uklidnila.

V tu chvíli se rozezněl zvuk dud. Znamení, že začíná oslava. Tu totiž vždycky zahajovali místní dudáci.

Ještě jednou jsem se podívala do zrcadla, abych zkontrolovala, zda je na mně všechno v pořádku, a pokusila se o úsměv. Z mého pohledu působil trochu pokřiveně a křečovitě. Nejraději bych se oslavy nezúčastnila, ale na to už bylo moc pozdě. To bych byla musela již ráno předstírat jakousi nevolnost. Ne,

situace vyžadovala zachovat duševní klid a snášet, jak si muž, kterého miluji, bere za ženu jinou. Nezbyvalo mi než se modlit, abych přede všemi přítomnými neměla čitelně napsáno na čele: Dnešek je nejhorší den v mém životě!

Portree prosinec 2014

Kolem dvacáté druhé hodiny projížděla Amy autem, které si knajala na letišti v Invernessu, vesnicí Kyle of Lochalsh⁹⁾, kde byla tma jako v ranci. Trvala na tom, že bude řídit ona, protože usoudila, že by Dona v daném stavu neměla usednout za volant. Řízení to nebylo nijak jednoduché, neboť uprostřed Vysočiny náhle začal padat déšť se sněhem. Amy jela naštěstí velmi opatrně a bezpečně. Přestože Dona mohla odpočívat, vydržela celou cestu vzhůru, a to nejen kvůli povětrnostní situaci, ale i proto, že se jí v každé zatáčce, u každého kopce a každé náhorní plošiny vybavovaly vzpomínky. Pokolikáté v životě již po této trase jela!

Řidičský průkaz si dělala v osmnácti letech a o víkendech se často setkávala s Gordonem v Invernessu. On tam jezdil z Edinburghu, ona z ostrova. Tyto schůzky si velice oblíbila, protože si při nich připadala dospělá. Plnými doušky si vychutnávala pobyt v malém hotelu s výhledem na řeku Ness a užívala nočního života v městečku. Gordon se pokaždé snažil krotit její podnikavost, neboť přijížděl ze živého univerzitního města, proti němuž bylo středisko Vysočiny poklidné. Zato Dona se dostavovala z idylického Portree s naléhavou potřebou prožít dobrodružství. Ačkoli tyto rozdílné nároky mezi nimi mnohdy vedly k hádkám, uchovávala si na Inverness nejlepší vzpomínky.

Smíšené pocity při návratu do rodného kraje po tolika letech u Dony vyústily v hroznou nervozitu. Zvlášť když po levé ruce zahlédla hrad na ostrůvku Eilean Donan. Jakmile ho minuly, zbývalo jim už jen málo kilometrů k mostu, který vede přes jezero Loch Alsh k ostrovu.

Amy její napětí vycítila. Letmo ji pohladila po ruce.

„Dovedu si představit, jak tě musí návrat rozrušovat. A k tomu ještě za takových okolností. Ale dobře víš, že se o mě můžeš opřít.“

Dona se snažila uvolnit. „Ani netušíš, jaká je to vzpruha, že mě doprovázíš. Když si představím, že bych teď seděla v autě sama...“ vzdychla.

Ostrov halila úplná tma. Sice bylo teprve krátce před dvaadvacátou hodinou, avšak obce, jimiž projížděly, již spaly hlubokým spánkem.

„Tady je to liduprázdný,“ poznamenala Amy a otřásla se.

„Vždyť jsem ti říkala, že můj ostrov je nejbližší cíp naší země a dál už jsou jen Vnější Hebridy¹⁰⁾.“

„Ale přes den tu nejspíš bývá moc pěkně.“

„Příroda je zde neskutečně krásná a doufejme, že ještě budeme mít příležitost, abych ti ukázala každý kout našeho nádherného ostrova,“ potvrdila Dona skoro nadšeně. „Ale vlastně tady nejsme na dovolené,“ dodala téměř provinile.

„Já čas mám. To přece víš. A nejradši bych počkala, až na místě všechno vyřídíš, a pak tě rovnou odvezla zpátky do Londýna,“ plánovala Amy.

„Věř mi, že se tady nezdržím déle, než je nezbytně nutné. Hned po pohřbu můžeme vyrazit, protože si myslím, že Gordon vyřídí prodej domu a palírny sám. Chci se obojího rychle zbavit, tedy pokud to vůbec zdědím. Ani bych se nedivila, kdyby mě otec vydědil.“

„Ale vždyť nemáš žádný sourozence, ne? Kdo jinej by to teda moh zdědit?“

„Mám ještě bratrance s krásným jménem Harris. Ten také působí ve sféře výroby whisky a určitě by se mu palírna hodila do krámu. Ale ani to by mi nebylo proti srsti.“

„To bych teda nepodepsala. Na vybudování nového *Tiana-vaigu* by se nám hodil každej drobák. Pamatuješ ještě, jak ten název navrhla? Přála sis mít v Londýně aspoň trošku domoviny.“

„Hele, jestli nám zbude čas, proženu tě na vrchol hory Ben Tianavaig. Ty, tamhle vpředu musíš odbočit doprava.“

„Dobře žes mě na to upozornila. Tohle přeci nemůže přečíst žádný normální člověk. To je gaelsky?“

Dona dychtivě přikývla. „Kdysi jsem gaelštinu ovládala výborně. U nás ve škole to byl volitelný předmět, a protože doma ctíme tradice otcovy rodiny, že máme znát skotskou gaelštinu, tak jsem se ji učila, i když jsme doma gaelsky nikdy nemluvili. Máma totiž pochází ze západního pobřeží, kde gaelština moc rozšířená není.“

„Hele, budiž světlo!“ zvolala Amy nadšeně, když se před nimi vynořilo Portree v nočním osvětlení, které kontrastovalo s vesnicemi po cestě ponořenými do spánku a tmy. Dokonce potkaly několik pouličních svítílen. A světlo se rozlévalo také za okny. V hlavním středisku ostrova hodiny očividně tikaly jinak než ve zbytku ostrova.

Jak projížděly městysem a přes hlavní Somerledovo náměstí, Dona mlčela. Amy by nejraději zahrnula do ulice, odkud ji vábily osvětlené výkladní skříně, ale Dona ji poprosila, aby nezajížděla k přístavu, ale zabočila doprava do Bridge Street. Ta po pár stech metrech ústila do Viewfield Road, která vedla z městečka ven a nakonec po levé ruce skýtala pohled na zátoku. Ta však bleskurychle zmizela, neboť se spustil mírný déšť se sněhem. Čím víc se blížily k usedlosti, tím bylo Doně ve vyhřátém automobilu chladněji.

„Ještě kousek rovně,“ navigovala. To už se roztřásla.

„Máš strach z toho, co tě tam čeká, vid’?“ pochopila Amy.

Dona slabě pokývala hlavou. Najednou jí to všechno připadalo jako zlý sen, ze kterého by se ráda probudila. Zdálo se jí neskutečné přijet takhle po osmi letech domů uprostřed noci.

„Dono, teď se tě musím na něco zeptat. Odkdy bereš ten Buspiron? A netvrď mi, že ho neužíváš. Tahle otázka mě napadla už ráno, ale nechtěla jsem tě tím zatěžovat,“ poznamenala Amy energicky.

Dona pohrdavě mávla rukou. „Nedělej si starosti. Nechala jsem si ho pro jistotu předepsat, když nám vypověděli pronájem restaurace. Vlastně ho ani neužívám.“

„Heleď se, nejsem blbá. Viděla jsem načatou krabičku. A když ti v týhle situaci pomáhá, nic se neděje, to se dá pochopit, ale dělá mi starost, že ho bereš už dlouho. Proč?“

Dona rozčileně vzdychla. „Prosím tě, dej mi s tím pokoj! Představa, že nás připravili o živobytí jedním cárem papíru, mě odrovnala. Najednou mě přepadla příšerná úzkost.“

„Jaká úzkost?“

„Ach jo, Amy. Strach z bolesti hlavy, strach z krachu, strach... Poslyš, nemůžeme si o tom promluvit někdy jindy?“

„Tvůj přání budiž vyslyšeno,“ povzdechla si Amy a soustředila se na klikatou silnici. Na návrší se po pravé straně objevilo osvětlené stavení, které jí připadalo nesmírně rozlehlé.

Amy obdivně hvízdla. „Nepovídej, že tamto před náma je tvůj rodný barák. To u nás v Tottenhamu by v takovém kolosu bydlelo dvacet rodin se spoustou děcek. To mi chceš namluvit, žeš tam vyrůstala?“

„Jo, přesně tam jsem vyrůstala. A žila tam jenom naše rodina. Mělo to za následek, že řada pokojů v jednotlivých křídlech nebyla obyvatelná, protože se v nich netopilo,“ šeptala Dona. „Tak mám pocit, že slečna Armstrongová na naši počest přichystala slavnostní osvětlení.“

Amy se s úžasem blížila ke skvostnému domu, který zblízka vypadal jako zakletý zámek. Dokonce se nad ním tyčila věž.

„Takže ty seš vlastně nefalšovaná princezna z Vysočiny,“ pokusila se Amy o žert, aby kamarádku trochu rozptýlila. Jenomže Dona se cítila, jako by jí bolest provrtávala srdce. V tu chvíli si uvědomila, že tam na ni nečeká ani otec, ani matka. Pouze nevyužitá, opuštěná obrovitá stavba bez života. Znenadání zavzlykala, zrovna když Amy zahrnula z příjezdové cesty a zastavovala na šterku před hlavním vchodem. Polekaně šlápla na brzdu.

„Myslím, že mi teprve teď plně dochází, co se stalo,“ vzdychla Dona.

„Pojď ke mně, já tě obejmů a klidně se vybreč.“ Amy vypnula motor a přitáhla Donu k sobě, ale té vyschly slzy stejně náhle, jako předtím vytryskly.

„Nechci nechat slečnu Armstrongovou čekat. Jak ji znám, už číhá napjatě u okna a netrpklivě nás vyhlíží.“

Vtom se již rozletěly domovní dveře, do deště vyšla malá baculatá postava a maširovala si to k vozu. Dona z něj vyskočila a slečnu Armstrongovou srdečně objala.

„Ach, moje zlatíčko, pojď honem do tepla. Ještě tady nastyďte se,“ zamumlala hospodyně dojatě.

„Ale jedině, když se okamžitě vrátíte do domu a počkáte tam na nás,“ řekla Dona rozkazovačně. Slečna Armstrongová se nenechala dvakrát pobízet a pospíchala zpět.

„Ta je milá!“ prohodila Amy nadšeně.

„Ach ano, jsem moc ráda, že můžu obejmout alespoň ji,“ povzdechla si Dona.

Slečna Armstrongová už je toužebně očekávala v přijímací hale. Amy se ve vstupním prostoru rozhlížela a opět obdivně pískla.

„To je moje přítelkyně Amy,“ představila Dona svou kamarádku hospodyni.

Slečna Armstrongová překypovala citem. Potom co s neobvyklým nadšením objala Donu, sevřela v náruči také Amy. „To je od vás pěkné, že moje zlatíčko doprovázíte. Už jsem si dělala velké starosti, že možná musí jet v noci sama samotinká, ale pan MacArran mě uklidnil, že s ní pojedou přítelkyně. Už jsem vám také nachystala světnici pro hosty.“

Snaživě honem vylezla po velkém schodišti, které vedlo do prvního patra panského domu.

„To je teda kouzelná chaloupka,“ pošeptala Amy kamarádce do ucha na odpočívadle schodiště.

Doně bylo její vychvalování trochu trapné. Zejména proto, že Amy vyrůstala v dost prostých poměrech v londýnské čtvrti Tottenham a jen díky silné osobnosti a nadprůměrné inteligenci se vypracovala. Pro ni to tady musel být opravdový sen, něco jako pohádka. Zato pro Donu to byl ve chvíli, kdy měla vyjít po schodech k pokojům v patře, naopak zlý sen. V tomto poschodí se totiž nacházela také ložnice rodičů. Z představy, že se každým okamžikem neobjeví a nepřivítají ztracenou dceru doma s otevřenou náručí, se jí stahovalo hrdlo. Ale snažila se na sobě nedávat nic znát.

Pokoj pro hosty byl jasně osvětlen a obě postele čistě poleštěné. Na stole stála kytice překrásných růží. *Kde je slečna*

Armstrongová v neděli asi tak sehnala? divila se Dona dojatě v duchu.

„Až se zabydlíte, v jídelně jsem vám připravila malé občerstvení,“ informovala hospodyně obě mladé dámy a nechala je o samotě.

Dona s povzdechem přistoupila k oknu a zrak jí bloudil po parku osvětleném měsíční září a dál až k nepřilíš výstavné budově na konci, na jejíž fasádě se vyjímal nápis velkými písmeny Palírna Dunvegan. Byl to rodinný podnik, který kdysi rozšířil její pradědeček, potom co její prapradědeček začínal s docela malou palírnou. Avšak historické stavení odtud neviděla. Na jídlo neměla nejmenší chuť, ale rozhodně nechtěla zklamat slečnu Armstrongovou.

„A ty se fakticky hodláš celého tohohle ráje co možná nejrychlejc zbavit?“ podivila se Amy nahlas, mezitímco si vybalovala oblečení z kufru a věšela si ho do skříně.

„Pokud to všechno vůbec zdědím já, a ne moji bratrance,“ odpovíděla Dona a odtrhla se od výhledu na noční park. „Ano, pak bych všechno honem prodala, protože mě tady už nic nedrží. Co bych si také počala s tak obrovským domem? Dokonce i naši si odjakživa pohrávali s myšlenkou, že si pořídí něco menšího, poněvadž údržba takové rozlehlé stavby spolyká hodně peněz, ale nedokázali to přenést přes srdce, patrně i kvůli tomu, že je odsud palírna po ruce.“

Amy se blaženě rozvalila na měkké posteli a toužebně vzdychala. „Já už se sama cejtím skoro jako princezna. Teda já bych se toho nikdy nezřekla.“

„Drahoušku, a co tady mám asi tak dělat? Už dřív jsem nestála o to, stát se dědičkou dynastie výrobců whisky a zkysnout v Portree, a na tom se nic nezměnilo,“ odporovala jí Dona podrážděně.

„Pro pána krále, ne, na to ani nepomysli. Vezmu tě s sebou do Londýna. Jenom tím chci říct, žes nikdy nedělala moc povyku kolem svého původu. A já jsem v životě neviděla tak nádhernej dům zevnitř. Promiň. To mi jen tak vyklouzlo ze samého nadšení.“

„Nic se neděje, ale už bychom neměly nechat slečnu Armstrongovou čekat. Je moc hodná a přetrhla by se kvůli nám. I když je pravda, že do sebe nejspíš nedostanu ani sousto.“

Dona se do kamarádky zavěsila a táhla ji ke dveřím. Když procházely dlouhou chodbou, náhle se zastavila.

„Tohle býval můj pokoj,“ zamumlala.

„Ukaž mi ho.“

Dona vzdychla, otevřela dveře a s naprostou jistotou stiskla světelný vypínač. Vzápětí ztuhla.

„Oni nechali všechno tak, jak to bývalo tenkrát!“ vyhrkla udiveně.

Celý pokoj byl vymalován i zařízen do běla. Dokonce i postel s baldachýnem měla sněhobílé záclony. A na nočním stolku stála váza s kyticí čerstvých růží.

„Myslím, že tě měli moc rádi,“ povzdechla si Amy.

„Spíš by mě napadlo, že dal otec odstranit všechno, co mu mě mohlo připomínat. Ach jo, kdybych si s ním tak mohla promluvit a všechno vyříkat. Potom co mě tak bezcitně zatratil, jsem to nemusela vzdávat.“ Dona se stále ještě nevěřicně rozhlížela. Na polici dokonce dosud stály její knihy a na psacím stole Gordonova fotografie.

„Prosím tě, jenom žádný výčitky. Už tak je to dost krutý,“ pozna menala Amy soucitně.

„Máš pravdu, ale mám z toho příšerný pocit. Alespoň jsem se měla pokusit kontaktovat nebohou mámu. Místo toho jsem vsadila všechno na jednu kartu, a to udělat za minulostí tlustou čáru a vymazat ji z paměti.“

To už Amy držela Gordonovu fotografii v ruce a zasněně šeptala: „Páni, ten tvůj bejvalej snoubenec ale vypadá moc dobře.“

„Pojď, půjdeme dolů,“ zamluvila to Dona kvapem a zhasla světlo.

Slečna Armstrongová na ně již netrpělivě čekala v jídelně. Bez otálení jim servírovala studeného humra.

Když dojedly, vrátila se s obálkou v ruce.

„Váš otec ji tam položil den předtím, než se s paní vydali na ten prokletý výlet lodí. Bála jsem se, abyste ji nepřehlédla,“ šuškala tajemně, až spiklenecky, podala obálku Doně a bezprostředně nato propukla v pláč.

„Odpusťte, ale já to všechno pořád ještě nedokážu pochopit. Pán přece znal svou plachetnici jako své boty. Já tomu vůbec nerozumím. Proč se potopila?“

Dona nastražila uši, jako by se přeslechla. „Potopila?“

„Ano, plachetnice zmizela a my jsme doposledka doufali, že zabloudili v mlze. Až je nakonec našli na pláži,“ vyprávěla slečna Armstrongová zajíkávě.

„Ach, drahá slečno Armstrongová, ani já to pořád nemůžu pochopit,“ připojila se Dona. Sama měla co dělat, aby se udržela.

„Takové neštěstí. Zrovna když vaši rodiče plánovali, že vás co nevidět překvapí v Londýně. Vašeho pana otce k tomu podnítilo to, když si přečetl článek, kde o vás psali.“

Dona vyvalila oči a zírala na hospodyni s úžasem.

„On mě viděl v novinách? A rodiče se mě chystali navštívit v Londýně?“ mumlala, jako by nemohla uvěřit tomu, co vyslechla.

„Ano, slečno Dono, dokonce u toho plakal. Náhodou jsem zrovna byla v pokoji a on mi držel článek přímo pod nosem a brumlal si pod fousy: *Moje maličká! Moje maličká!*“

Doně okamžitě vytryskly slzy a stékaly jí po tváři. „To že vážně řekl?“

Hospodyně pokývala hlavou, popotahovala a odcházela z jídelny pod záminkou, že dojde do kuchyně pro moučník.

„Vždyť jsem ti to povídala hned. Tvoji rodiče ti odpustili,“ vložila se do toho Amy a oči jí také zvlhly a nápadně se zaleskly.

„Ale teď mám teprve pořádně špatné svědomí,“ naříkala Dona.

„To nemusíš. Raduj se z toho, že ti rodiče odpustili,“ nabádala ji Amy. Při tom pošilhávala po obálce, kterou Dona odložila na stůl. „Nechceš ji otevřít?“ dodala zvědavě.

Dona se na obálku podívala zkoumavě. Nezaměnitelným otcovým rukopisem na ní stálo *Ustanovení poslední vůle pro Donu*.

„Ne, počkám do otevření závěti, které s jistotou proběhne v Gordonově kanceláři,“ vzdychla Dona a odstrčila obálku stranou.

Po jídle odešly obě přítelkyně do pokoje pro hosty. Na chodbě se potkaly se slečnou Armstrongovou.

„Dobrou noc,“ popřála jí Dona přátelsky. „A mnohokrát děkujeme za vřelé přivítání,“ dodala rozechvěle.

„Už jste to...“ ležela jí hnědá obálka v hlavě, „... četla?“

„Ne, počkám si na úřední otevření v kanceláři pana MacArrana. Ať mi to přečte on. Počítám totiž, že to má zřejmě co dělat s otcovou závětí. Neodvážím se nahlédnout dovnitř. Kdo ví, jaké nemilé překvapení mě tam čeká?“

„Ty květiny v pokoji pro hosty a ve vašem dívčím pokoji jsou od pana MacArrana. S oběma kyticemi se tu zastavil extra a poprosil mě, abych jednu postavila do pokoje pro hosty a druhou do vašeho pokoje,“ prozradila jí slečna Armstrongová a spiklecky na ni mrkla.

„Ale, ale! Co to má asi znamenat?“ vybafla Amy. Dona ji propíchla varovným pohledem. „Však už mlčím!“ slíbila jí kamarádka.

„Mám vám od pana MacArrana vyřídit, že vás navštíví zítra v deset hodin. A také že vás žádá, abyste předtím nechodila do kaple, kde jsou vystaveni vaši rodiče...“ Větu nedokončila, neboť se jí do očí opět draly slzy.

„No dobře, slečno Armstrongová. Nic nepodniknu, dokud s Gordonem nepromluví,“ souhlasila Dona. Ve všech kostech cítila vyčerpání. Po krátkém spánku, kterému předcházela rozlučkový večírek a po němž následovala kocovina, a po vysilující cestě na sever na ni zcela logicky doléhala únava. Netoužila po ničem jiném než vklouznout pod naducanou duchnu a vydatně se vyspat v naději, že zítra bude zase při síle, protože ji přirozeně čekal náročný den, kdy měla na vlastní oči spatřit tělesné ostatky svých rodičů. Takhle se jí to stále ještě nedotýkalo tak hluboce. Jako by to bylo dosud neskutečné. I když se nedá říct, že by si doopravdy namlouvala, že jejich smrt musí být nějaký omyl.

Amy byla úplně potichu a zjevně se oddávala vlastním myšlenkám, takže se obě ženy mlčky chystaly do postele. Až když se zavrtaly pod peřinu a zhasly světlo, Amy si rozpačitě odkašlala a omluvila se za prostořeký komentář týkající se Gordonových úmyslů.

„Ale zlato, s tím si nedělej vrásky. Já od něj žádné kytky nechci. Za prvé si je nezasloužím, protože jsem mu bez debat

zlomila srdce, a za druhé není smrt mých rodičů vhodná příležitost, aby mi někdo daroval kytky. Je sice pravda, že jsem ne lhala, když jsem říkala, že Gordon MacArran je atraktivní muž, ale nesnáším, když se kolem mě moc motá a vnucuje se. Nejradši bych se mu vyhýbala. Jenže s tím nic nenadělám, protože byl nejenom blízkým přítelem mého otce, ale kromě toho je vykonavatelem jeho závěti.“

„A proč tvůj otec uschoval tu závěť, co je v hnědý obálce, tady v domě, místo aby ji uložil u Gordona?“ nadhodila Amy.

„Co já vím? Gordon ji přečte a je to. Vždyť ani nevím, v co bych měla doufat. Nejjednodušší by asi bylo, kdyby můj pitomý bratranec Harris, co úspěšně podniká ve výrobě whisky, zdědil palírnu a já třeba náš dům,“ povzdechla si Dona. „Dobrou noc! Ať se ti na zámku spí dobře,“ dodala.

„Dobrou noc!“ odvětila Amy, ale potom se ještě obezřetně zeptala, zda má Dona opravdu v úmyslu rodiče ještě jednou, naposledy, vidět.

„To víš, že jo!“ odpověděla Dona bez zaváhání. „Proč se ptáš?“

„No, já, ehm, totiž... když se zabil můj strejc – to jsem ještě byla dítě –, dospěli se rozhodli, že už ho nechtěj vidět, protože, ehm, mrtvola utopence... prostě nevypadá nejlíp.“

Dona se pokusila Amy ve stručnosti povědět něco o svém bratru Lucasovi, ale nemohla se k tomu odhodlat. Od doby, co odešla z Portree, na něj ani nepomyslela. Jenom se jí občas zjevoval ve snu. A nyní si ho představovala před očima, stejně jako se jí to stávalo téměř po celou dobu dospívání. Událost, s níž se nedokázala smířit, se přihodila krátce po jejích čtrnáctých narozeninách...

Ze vzpomínek a rozjímání ji vytrhl Amyin tázavý pohled. Ne, nezvládla to. Nebyla schopna se rozhovět o tom, co z bezstarostné nezletilé dívky ze dne na den udělalo budoucí dědičku. Sama by těžko unesla myšlenky na to, jak se přes noc ocitla v docela cizí roli, se kterou ji předtím nikdy nikdo nespojoval.

„Na to jsem už také myslela, ale teď je na prvním místě to, co mě čeká a nemine. Jinak se s tím nikdy nevyrovnám. Alespoň mám takový pocit,“ odpověděla odhodlaně a snažila se zamaskovat to, co se jí právě honilo hlavou.

„Jsem a budu s tebou. Jako tvoje pevná opora.“

„To není potřeba. Samozřejmě bych pochopila, kdyby ses toho nemínila zúčastnit.“

„Dono, v životně důležitým okamžiku tě nenechám ve štychu. Kdy to konečně pochopíš?“

Dona se v duchu usmála. Amyina přítomnost pro ni byla požehnáním. „Tak dobře, ty trápidlo, ale teď bych už konečně chtěla spát.“

Londýnská kamarádka potom již nevydala ani hlásku.

Dona se chvíli neklidně převalovala ze strany na stranu. Potom se zeptala do tmy: „Spíš už?“ Ačkoliv byla vyčerpaná, spánek se ne a ne dostavit. Myšlenky, které se jí honily hlavou, jí nedovolovaly usnout a držely ji ve větší bdělosti, než jí bylo milé.

„Ani náhodou. V hlavě mám hotovej galimatyáš. Nějak mi nejde vypnout mozek,“ postěžovala si Amy.

„Já jsem na tom zrovna tak. Co bys tomu řekla, kdybychom si daly skleničku před spaním?“

„To by bylo báječný.“

Dona zasténala, zvedla se z postele a nahmatala světlý vypínač. Bosa a v krátké noční košili se loudala k domácímu baru. Ten vypadal stejně jako před osmi lety. Nechyběl v něm žádný druh whisky z produkce Dunveganu. Přesto Doně ihned utkvěla v oku jedna láhev. Na první pohled poznala, že to je otčův poklad: jednosladová whisky, která zrála v sudech celých deset let. To znamená, že pocházela z doby, kdy Dona ještě žila doma. Nyní tedy byla tato whisky zralá a prodávala se – jak zjistila – ve velmi půvabných lahvích. Jmenovala se Tianavaig, což u Dony vyvolalo úsměv. Ona i její otec totiž nezávisle na sobě pojmenovali své „dítě“ stejně. S lahví Tianavaigu a dvěma sklenkami se vrátila do pokoje pro hosty.

„Podívej, jaké jméno dal táta svému nejnovějšímu výrobku.“ A ukázala na etiketu.

„To je legrační. Tak už mi nalej. Jsem napnutá, jak chutná whisky z rodu Dunveganů. Ale dobře víš, že v žádném případě nejsem na whisky odbornice.“

„Sláinte mhath!¹¹⁾“ pronesla Dona, když nalila nápoj s nálepkou palírny Dunvegan do stylových whiskovek a tu svou pozvedla.

Ale ještě než z ní upila, přivoněla si jako rozený odborník.

„No teda! Kouřově drsná, rašelinová, stopa soli a sladově sladká,“ básnila nadšeně.

Amy ji napodobila a zhluboka si přičichla ze sklenky. „No, když myslíš,“ zasmála se. „Já cejtím jenom whisky.“

Vtom si Dona dala jeden malý lok a trochu jej povalovala v ústech.

„Pikantní, výrazná, explozivní. To je bomba!“ Polkla a nechala mok působit na chuťové buňky. „Senzační whisky. Jsem nadšená,“ rozplývala se a znovu si znaleckým okem prohlížela etiketu.

Amy si dopřála pořádný doušek. „Jo jo, je silná a doufám, že zažene nepříjemný myšlenky.“

„Tím si jsem docela jistá,“ dala jí za pravdu Dona, naráz dopila zbytek skleničky a dolila si.

Také Amy si nalila druhou sklenku. Pak se obě vrátily do postele.

Na Donu měl vynikající Tianavaig okamžitý účinek. V břiše se jí rozhostil teplý a blažený pocit. Usnula dřív, než ji mohly opět přepadnout trýznivé myšlenky. Jenom jedinkrát za noc ji probudil vlastní výkřik. Bylo to v okamžiku, kdy se ve snu přivalila obří vlna a její hřeben smetl loď rodičů jako hračku, moře se rozevělo a po plachetnici chňapla příšera...

S tlukoucím srdcem se posadila a rozsvítila světlo, aby ten hrůzostrašný obraz co nejrychleji vypudila z paměti. Rázně si vštěpovala do hlavy, že to byl pouze ošklivý sen, ale ani tak se neodvážila si zase lehnout. Čistě ze strachu, že by se nový sen mohl odvíjet od místa, kde ten první skončil, když se leknutím probudila, a ta nestvůra by ji ještě sežrala.

Aby se zbavila difuzní úzkosti, pátrala po hlubším smyslu snu. Dospěla k závěru, že je příčinou šok z náhlého úmrtí obou rodičů a takto obludným způsobem se podepsal na obsahu jejích snů. Toto racionální uvažování jí trochu pomohlo opět dosáhnout vnitřního klidu, až se nakonec odhodlala zhasnout světlo.

Portree prosinec 1919

Nedalo se nic dělat. Musela jsem se na slavnost dostavit. Nakonec jsem vypnula hrud', vyšla ze svého pokoje a se vztyčenou hlavou scházela po schodech do haly. Vybraná společnost tam poslouchala hru na dudy. Při pohledu na šťastně působící snoubence se mi trochu sevřelo srdce. Stáli ruku v ruce v první řadě a houpali se do rytmu hudby. Albiona zářila štěstím. Svatební šaty jí ohromně slušely. Vypadala kouzelně. I ona měla na sobě tartan MacArranů, ale ten její byl daleko slavnostnější než Caillinin a můj. Stoupla jsem si do druhé řady a dávala jsem si pozor, abych už na ženicha s nevěstou necivěla tak nápadně.

„Ach, není překrásná?“ vzdychala teta Galissa, která stála vedle mě a dojatě mi tiskla ruku.

„Ano, vypadá skutečně úžasně,“ potvrdila jsem s křečovitým úsměvem.

Byla jsem vnitřně tak napjatá, že jsem málem zapomněla, že po vystoupení dudáků má přijít na řadu sbor a přednést několik písní. Až když po schodech přicházeli ostatní, začali se řadit a pan Clarence, náš sbormistr, mi dychtivě pokynul, jsem pochopila, že je na mně, abych zazpívala sólo. Jakmile klavírista zahrál první akordy, modlila jsem se, aby mi neselhal hlas. Jen co jsem však zapěla první verše písně *Má milá jest jak růžička*, bázeň pomínula. Při zpěvu jsem vždycky zapomínala na všechno ostatní. Stejně tak nyní. Jenom jsem musela usilovně myslet na to, abych se nedívala směrem ke snoubencům. Chtěla jsem se vyvarovat toho, aby se můj pohled střetl s Glenovým – a každý v sále by pak hned věděl, komu osobně tuto milostnou píseň zpívám.

Sotva dozněl poslední tón, Albiona popošla rovnou ke mně a srdečně mě objala. Dojetím jí do očí vyhrkly slzy. Zato já jsem měla hrozně špatné svědomí. Nikdy bych tomuto citlivému a sympatickému stvoření nechtěla ublížit, ale copak jsem mohla za své city?

„Mairie, děkuji ti, zpíváš jako anděl,“ pošeptala mi.

Byla jsem ráda, že jsem se mohla schovat mezi ostatními členy sboru, neboť jsme vzápětí zpívali snoubencům společně dvě další milostné písně.

Když jsme skončili, vzal si mě náš sbormistr stranou a ujišťoval mě, že jsem se zase jednou překonala. I ostatní hosté mě za přednes velice chválili. S výjimkou Caillin. Ta ke mně sice také přistoupila se zdánlivým nadšením, zato mi do ucha pošeptala slova, na která bych do smrti neměla zapomenout: „Dneska bys vlastně měla nosit smutek, protože pro tebe to musí být smutná událost, když je pro tebe tvůj miláček ode dneška definitivně ztracený.“

Velmi těžko jsem hledala duševní rovnováhu. Nejraději bych té zlé čarodějnici rozbila nevymáchanou hubu. Místo toho jsem jí ostře odsekla: „Drahoušku, kdybych jen měla tušení, o čem to mluvíš.“

„O tom, jak mé švagrové strašně závidíš, že dnes v noci bude sdílet lože s mým bratrem,“ šeptala nevraživě. „Koukej, já nejsem slepá. Skryté jsem vás přistihla, když jste se líbali, a to ne zrovna jako příbuzní. Mě jen tak neošálíš, moje milá!“

Ano, dobře jsem se pamatovala na ten nepřipustný polibek a také na obavu, že by mohla zpozorovat ještě víc. Byl to důkaz! Naštěstí se mi podařilo zachovat klid. „Nemáš náhodou horečku? Jestli ano, měla by sis jít lehnout do postele. Jinak si tvé halucinace nedovedu vysvětlit,“ odvětila jsem chladně, potom jsem se otočila na podpatku a nechala ji tam jednoduše stát samotnou.

Když jsem si o něco málo později sedala ke slavnostně prostřenému stolu, srdce jsem měla stále ještě v krku. Nikdy bych nevěřila, že si u MacArranových někdo všiml našich kradmých pohledů. Ale vzhledem k tomu, jak za mnou Caillin slídila, vlastně ani nebylo divu, že něco zaznamenala. Mnohem víc mě udivilo, že to patrně nepoužila proti mně u svých rodičů. Pravděpodobně tím chtěla chránit svého bratra. Nebo to, co na mě ví, hodlá proti mně obrátit někdy jindy, až se jí to bude hodit víc. V žádném případě jsem se nemohla nechat ukolébat, cítit se před touto ženou v bezpečí a doufat, že je u ní toto tajemství uchováno dobře.

Každopádně jsem do sebe ze znamenité svatební hostiny nedokázala dostat ani sousto. Ani jsem nestála o svého společníka u stolu. Byl jím mladík v kiltu, kterého jsem viděla již předtím.

„Vy nemáte ráda haggis¹²⁾?“ zašeptal najednou směrem ke mně.

Škubla jsem sebou, neboť jsem ještě byla myšlenkami u Caillin a jejích slov.

Musela jsem zčervenat. „Já... já, ale ne, mám ho ráda, zvláště když ho uvaří Bonnie, ale nějak mi dnes není dobře. Asi... asi jsem si zkazila žaludek,“ koktala jsem.

„Mimochodem, zpívala jste nádherně. Máte můj obdiv,“ změnil téma. Nezbývalo mi než se mu věnovat. Měl světlé vlasy, pomněnkově modré oči a úzký obličej. Na první pohled to nebyl muž, který by mě rozpálil, ale z jeho očí vyzařovala ohromná vřelost. Tím mě okouznil.

„Ach, promiňte, ještě jsem se vám nepředstavil. Jmenuji se Gavin MacLeod. S Glenem jsme nejlepší kamarádi.“ Podal mi ruku. Stisk měl příjemný. Silný, ne však hrubý. Zadívala jsem se na něj tázavě.

„A jak to, že vás ještě neznám? Vždyť bydlím u MacArranových již bezmála rok.“

Pronikavě si mě změřil. „No tak to musíte být Glenova sestřenice Mairie, ne? S Glenem jsme byli už jako děti nerozlučná dvojice. To, že jsme se dosud nesetkali, není žádná záhada, protože jsem v minulém roce pracoval v jedné velké palírně u Edinburghu. S Glenem jsme se tam často vídali a on mi o vás nadšeně vyprávěl.“

Srdce se mi opět rozbušilo jako o závod. V jeho pohledu jsem si všimla něčeho zasvěceného. Že by věděl, oč mezi mnou a Glenem jde? Nemohla jsem vyloučit, že se Glen se svým tajemstvím alespoň někomu svěřil.

„A nyní jste zde na návštěvě jako svatební host?“ zeptala jsem se hloupě, jen abych si ušetřila zbytečné myšlenky. Možná jsem si jeho pohled vyložila nesprávně a on měl jednoduše určitý zájem o mě.

Poněkud se zachmuřil. „Ne, nyní již zůstanu v Portree. Otec vážně onemocněl a já teď musím převzít zdejší palírnu. Vlastně

k tomu byl vyvolený můj bratr, jako prvorozený syn, jenomže se k otcovu zármutku rozhodl vystěhovat na Nový Zéland a tam převzít obrovskou ovčí farmu.“

„Ano, chápu, že to pro vašeho otce muselo být hořké zklamání. Jak vůbec váš bratr na takový nápad přišel?“

Na rtech mu pohrával úsměv. „Jak se říká, za vším hledej ženu. Jeho manželka tu farmu zdědila a tady na severu už dlouho trpěla. Zdejší drsné klima jí zkrátka neprospívalo. To víte, pochází z nížiny a na našem ostrově se nikdy necítila ve své kůži. No jo, no, doufám, že toho nebudou litovat.“

„Takže vy jste nyní otcovým nástupcem?“ zeptala jsem se ho se zájmem. Uvědomila jsem si, že se mi jeho příjemné a upřímné vystupování zamlouvá.

„Ano, nyní leží osud naší palírny v mých rukou. A to mi věřte, je to zodpovědný úkol, neboť otec by nikdy nedopustil, aby náš rodinný podnik koupil někdo cizí. Vždycky tvrdil, že by cizí majitelé naši jedinečnou jednosladovou whisky pančovali. Takže mě čekají jisté starosti, ale nedělám si z toho vrásky. Naopak to vidím optimisticky, protože jsem koneckonců od fochu.“

Náš rozhovor bezohledně přerušila společnice u stolu po jeho pravici.

„Gavine, ještě jsem tě ani pořádně nepřivítala,“ lísala se Caillin přehnaně a kamaráda svého bratra teatrálně objala. Hlasitě jsem si povzddechla. Jakmile Caillin zabavila Gavina jen pro sebe, obrátil se ke mně zády a odpovídal na její zvědavé otázky. Hned mi bylo jasné, proč to udělala. Nedokázala prostě přenést přes srdce, když mi někdo věnoval víc pozornosti než jí. A dělala to po svém, to znamená od podlahy. Mezitím důvěrně položila ruku na Gavinovo předloktí.

Škoda, litovala jsem. Klidně bych si s ním ještě chvíli povídala. Jenže Caillin tomu zabránila. Za jeho zády na mě vrhla několik jednoznačných pohledů, které mě měly varovat: Ruce od něj pryč, ten patří mně!

A tak jsem se opět oddávala svým chmurným myšlenkám a byla ráda, když všichni dojedli. Ještě předtím však pronesl Albionin otec Logan plamenný přípitek ženichovi a nevěstě.

Obě rodiny se k sobě chovaly velmi důvěrně. Není divu. Strýc Carden a Logan Campbell byli nejen nejlepší přátelé, ale ve válce sloužili ve stejném skotském praporu.

Potom teta Galissa pozvala hosty do tanečního sálu, kde je uvítala kapela. Albiona s Glenem si přáli hudební skupinu, která umí hrát kromě skotských melodií také anglické taneční písně.

Stoupla jsem si za sloup a odtud skrytě pozorovala hemžení na tanečním parketu. Na křepčení spolu s ostatními jsem neměla ani pomyslení. Upřímně řečeno, kdybych měla tuhle svatební hostinu co nejdřív bez úhony za sebou, byla bych za ní udělala s chutí tlustou čáru. Měla bych tím z krku své nejhorší hoře. Alespoň jsem v to doufala.

Stačilo se mrknout na Albionu, jak se blaženě vznáší v Glenově náruči, a hned mě mírně píchlo u srdce. Potom mi pohled sklouzl na Gavina MacLeoda. Skoro mě pobavilo, s jak vážnou tváří vedl Caillin po parketu v tříčtvrtečním taktu valčíku. Byl vysoký, štíhlý, a jak jsem ze svého pozorovacího stanoviště poznala, měl statnou postavu.

„Slečno, smím prosit?“ zazněl za mnou hlas strýce Cardena. Nemohla jsem dát svému pěstounovi košem, a proto jsem se jím nechala odvést na parket. Jako všichni MacArranové tančil moc dobře, ale ještě víc se vyznačoval tím, že si po celou dobu pobroukával melodii. Nakonec se mi stručně omluvil a požádal kapelu, aby mu zahrála doprovod k jednomu lidovému tanci. To už byl strýc ve svém živlu a roztácel mě v kole. Zcela vyčerpaná jsem se po tanci odebrala zpět do svého kouta.

Ale netrvalo dlouho, a uslyšela jsem jiný mužský hlas: „Smím prosit?“ Tentokrát mě k tanci vyzval Gavin MacLeod. Krátce jsem zvažovala, zda bych mu neměla dát košem, ale pak jsem se jím nechala odvést na parket. Příjemně mě překvapil. Ukázal se totiž jako velmi dobrý tanečník. Chvilinku nato jsem v reji postřehla, že na mém místě u sloupu stojí Caillin a zasmušile nás sleduje.

Když dohrála hudba, chtěla jsem se se svým tanečníkem zdvořile rozloučit, on však byl pevně rozhodnutý si užívat mé společnosti ještě o něco déle. Nabídl mi rámě a pozval mě k baru na whisky.

„Rozhodně byste měla ochutnat naši jednosladovou whisky. Všechno je tu z naší produkce,“ pochlubil se mi a ukazoval prstem na různé láhve.

Do toho dne jsem whisky ještě nikdy nepila.

„Dobrá, když na tom trváte, pak mi nezbyvá než ji opravdu ochutnat,“ souhlasila jsem s úsměvem.

„Hlavně mi neříkejte, že jste naši whisky Dunvegan ještě nepila!“ Objednal dvě sklenky zlatohnědého moku a jednu mi hrdě podal.

„Chcete slyšet pravdu?“

„To bych prosil!“

„Za celý život jsem si whisky ani jednou nelízla.“

„V tom případě je nejvyšší čas, abyste to změnila,“ pobídl mě a pronesl přípitek: „Slàinte mhath, Mairie!“ Zadíval se mi hluboko do očí a já jsem si nemohla pomoci. Dělal mi očividně dobře, když se o mě nějaký muž tolik zajímal.

„Slàinte mhath, pane MacLeode.“

„Gavine. Říkejte mi, prosím, Gavine. Ale nejdřív to do sebe kopněte!“

Přiložil sklenku ke rtům a dal si pořádný doušek. „Senzační,“ liboval si.

Nebylo pro mě snadné jej napodobit, neboť jsem měla pocit, že jsem opilá již z přivonění, ale potom jsem si dodala odvalu.

Bohužel jsem nenadělala nic proti tomu, že účinek alkoholu lomcoval celým mým tělem a zkroutil mi obličej.

Gavin se hlasitě rozesmál.

Stopy zlatohnědé tekutiny mi v krku hořely jako rozžhavené uhlíky, zato v břiše se rozhostilo příjemné teplo. Také jsem se zasmála a napila se znovu. Tentokrát mi nápoj zachutnal podstatně lépe.

„Vidíte, že to jde, nebo snad ne?“

„Je to pití, na které je potřeba si zvyknout,“ usmála jsem se. Ještě jednou si se mnou připil, hodil do sebe obsah skleničky, polkl jej a nechal si nalít další.

„Cítíte také ten báječný kouřový a rašelinový rys, který vyvinul jenom náš Dunvegan?“ zeptal se zaujatě.

„Nevím. Napoprvé chutná ostře,“ odpověděla jsem, ale od-
vážně jsem sklenku dopila a přijala nabídku dát si ještě jednu.
Ta v hrdle působila již jemněji. Okamžitě jsem však pocítila
slabé opojení a připadala si neobyčejně čilá. Zkoumavě jsem
si Gavina prohlížela a musela jsem uznat, že na druhý pohled
a se skleničkou whisky v žaludku vypadá čím dál atraktivněji.

V tu chvíli mezi nás přišli ženich a nevěsta. Drželi se v těs-
ném objetí.

„Hele, starý brachu, snad tady tím svým ďábelským nápojem
neopijíš mou sestřeničku?“ zažertoval Glen a žoviálně poklepal
kamarádovi na rameno.

„Co tě nemá? Jenom tady slečnu zasvěcuju do tajů jedineč-
ného chuťového zážitku z naší jednosladové. A nedá se říct, že
by jí nechutnala.“

„Druhá je už lepší,“ zasmála jsem se, a abych svým slovům
dodala váhu, polkla jsem ještě jeden pořádný lok.

„V tom případě vás dva vůbec nemusím představovat. Jak vi-
dím, už jste se seznámili sami.“

„No dovol! Vždyť slečna Mairie byla moje partnerka u stolu,
a jak tě znám, nebyla to náhoda.“

Glen dělal, jako by ho přistihli při nějaké lotrovině. „Myslel
jsem, že byste se rozhodně měli poznat. Moje oblíbená sestře-
nice a můj nejlepší kamarád.“

Že by nás chtěl dát dohromady? napadlo mě hned. Nehledě
k tomu, že jsem si Gavinovy společnosti čím dál víc užívala, se
mi tahle myšlenka nezamlouvala. Glen byl ten poslední, kdo by
mi měl vybírat vhodného partnera.

„Není to báječná oslava?“ vmísila se do hovoru Albiona.
Byla jako u vytržení. Ještě těsněji se přitulila k novopečenému
manželovi.

Můj a Glenův pohled se náhle střetly, ale v jeho očích jsem
nerozpoznala ani stopy po láskyplné náklonnosti. Zřejmě si
mezitím dal za úkol, že se v mé přítomnosti musí ovládat a naše
vzájemné plamenné pohledy ode dneška patří minulosti.

„Nezatančíme si ještě?“ navázal Gavin na Albioninu
poznámku.

„Ráda, ale abyste se nedivil, až budu vrávorat.“ Usmála jsem se na něj.

„To je maličkost. Až budete padat, s radostí vás chytím,“ odvětil také s úsměvem.

V tom okamžiku se ozval pronikavý hlas směrem od kapely. „Dámská volenka!“

Vtom se přihnala – kde se vzala, tu se vzala – Caillin jako postřelená a vyzvala k tanci Gavina. Očividně ho to zaskočilo, neboť těsně předtím vyzval k tanci mě.

„Já nevím, zrovna jsem...“

„To nevadí. Klidně jeden tanec vynechám a odpočinu si,“ přerušila jsem jej náhle.

„Ale ne že budete pít dál beze mě,“ pokusil se zalaškovat. To už se ho Caillin chytla za rámě a vrhla na mě nestydatý pohled. Já jsem si však nebyla vědoma žádného provinění.

Albiona se zeptala Glena, zda by neměl nic proti tomu, kdyby v tomto kole vyzvala k tanci svého bratra.

„Jistěže ne. Bude mít radost, že si může zatančit se svou krásnou sestrou,“ souhlasil Glen. Snažila jsem se v jeho hlase přelechnout láskyplný podtext, protože i když jsem věděla, že všechno musí mít svůj řád, nechtěla jsem být takhle zblízka svědkem náklonnosti těch dvou. Albiona od nás odplula jako víla. Byla velmi drobounká, takřka křehká, a často v ní bývalo cosi dětského a hodného ochrany. V tom byla můj pravý opak. Já jsem byla vysoká a navzdory štíhlé postavě jsem měla ženské tvary. Ano, byla jsem žena každým coulem. V každém případě to o mně Glen jednou obdivně doslova tak řekl.

A nyní jsme stáli já a můj bratranec u baru sami. V rozpacích jsem do sebe překotně obrátila zbytek své druhé skleničky a ke Glenovu velkému údivu si objednala ještě třetí.

„Tak tohleto má na svědomí náš viskový baron,“ smál se a nechal si také nalít další. Připili jsme si spolu.

„Co mu říkáš?“

„Komu?“ opáčila jsem, jako bych hned nevěděla, koho má samozřejmě na mysli.

„Mému drahému příteli Gavinovi!“

Pokrčila jsem rameny. „Je sympatický, zdvořilý a pozorný.“

„Mám dojem, že jsi mu padla do oka. Zním ho už dlouho, ale aby mu oči při pohledu na ženu takhle plály, to u něj vidím poprvé.“

Zlostně jsem se na Glenu zaškaredila. „Nemusíš mě strkat pod čepec. Když se pod něj budu chtít dostat, zařídím si to sama,“ obořila jsem se na něj. Až jsem se sama polekala, jak ostře.

„Ale, ale, jakpak jsi na to přišla? Ještě jsem ani v nejmenším nepomyslel na to, za koho by ses jednou mohla provdat,“ odpověděl rozhořčeně – a znělo to upřímně.

„Promiň, ale měla jsem pocit, jako byste se na mě smluvili. Nejdřív vedle něj sedím u stolu a pak... Pověz, ví něco o nás dvou?“

Glen koulel očima. „Ne, nic! Kromě toho, že mám okouzlu-
jící sestřenici, která již drahnou dobu žije pod naší střechou.“

Oddechla jsem si. „Tak to je všechno v pořádku.“

„Navíc je to tak, že by si naši přáli, kdyby se Gavin oženil s mou sestrou.“

„Ach, tak je to tedy! Proto se Caillin chovala, jako by měla na tvého kamaráda vlastnický nárok.“

„Byla do něj zamilovaná už v pubertě, jenže Gavin o ni nikdy nejevil valný zájem. Já ho chápu. Ona je přílišná. Zato on je jeden z nejžádanějších mládenců na ostrově. Zámožný a z váženého rodu. Ten vlastní dokonce zámek přímo u jezera Dunvegan, ale jeho otec je jen vzdálený bratranec hlavy rodu. Proto nebydlí na zámku. Přesto dostal Gavinův dědeček kdysi svolení pojmenovat whisky po tomhle zámku. A mají nejskvostnější usedlost v celém Portree. Postaven byl ve stylu viktorianského zámku, leží v rozlehlém parku a na pozemku se nachází také jejich palírna.“

„A ti dva jsou si souzeni, což u vás znamená, že se nezbytně vezmou!“ odsekla jsem uštěpačně. Tahle narážka přirozeně padala na jeho hlavu.

„Z toho nic nekouká. Můj dobrý kamarád se totiž nechystá mé sestře učinit nabídku. Nejsem si jistý, jestli to někdy udělá a jestli si ji... no jo, takže...“ vysvětloval bratranec vyhybavě.

„Ale myslím si, že to u vás, na vašem odlehlém ostrově, tak chodí i bez jistých příprav,“ namítla jsem výsměšně. „Když si jsou dva lidé souzeni už jako děti a jejich rodiče si přejí, aby se vzali, pak svazek manželský uzavřou, i kdyby se neměli rádi.“ Ani jsem neměla v úmyslu být tak kousavá, ale nemohla jsem jinak. Pochopitelně jsem tím narážela na Glenův sňatek s Albionou. A mimoto jsem chtěla udělat malou pichlavou poznámku k zaostalým obyčejům, které zde na východním pobřeží panují. Já jsem vyrůstala u otce v Edinburghu a v tomto živém městě jsem strávila celé dětství. Táta byl notářem, stejně jako strýc Carden, a od mých šestnácti mi dopřával docela hodně volnosti. Směla jsem chodit na plesy a oslavy a tam jsem si často užívala spoustu zábavy. Měla jsem několik nápadníků, ale žádnému z nich se nepodařilo dobýt mé srdce.

A potom otec padl na bojišti a mně pěkný život rázem skončil. Jeho přítel, kolega a vykonavatel závěti Riley Cochrane mě tenkrát s těžkým srdcem umístil do sirotčince. Byl by si mě rád vzal domů, jenomže jeho bezdětná žena se postavila rázně proti němu. Zdráhala se nechat pod svou střechou bydlet šestnáctiletou slečnu, která zrovna byla v rozpuku. Riley o mně alespoň napsal dopis tetě Galisse a strýci Cardenovi. V prvních měsících mi život v Portree připadal jako na venkově. A kromě toho jsem s údivem pozorovala, že je na tomto odlehlém ostrově zvykem všechno předem plánovat, včetně lásky.

„Mairie,“ vzdychl Glen. „Nikdy mě nikdo nenutil se s Albionou oženit. Věř mi, že jsem se s ní zasnoubil dobrovolně, a kdybys byla na ostrov přišla dřív, kdo ví... Ale jsem čestný člověk. Jednou jsem jí dal slib manželství a jen si ji prohlédni.“ Ukázal na taneční parket, kde se točila v náruči svého silného bratra jako na obrtlíku. „Mám ji rád zvláštním způsobem, chtěl bych ji ochraňovat...“

„Glene, už nic neříkej,“ poprosila jsem ho nesměle. „Sama nevím, co to do mě vjelo.“ Mrzelo mě, že jsem na něj tak hrubě vyjela. „Chceš si se mnou zatančit?“ vyběhla jsem jej smířlivě. Když jsme kráčeli ruku v ruce na parket, Gavin s Caillin zrovna kroužili kolem nás. Ona triumfálně zářila, kdežto on působil poněkud utrápeně.

Ne že bych z toho měla svíravý pocit v žaludku, ale ten přítivý mladík se mi zamlouval. Zatoužila jsem ho poznat blíže. Byla bych se s ním ráda sblížila, aniž by byl zaslíbený některé jiné. Místo toho jsem byla odsouzena k tomu, abych se ho hned v zárodku zřekla. Když už, pak bych si přála bližší seznámení s mužem, který není zadaný. A v tomto ohledu jsem si u Gavina nebyla zcela jistá. Co když i v případě Caillin a Gavina rodiče již rozhodli o osudu svých potomků? Caillin se každopádně zdála pevně odhodlaná si tohoto muže nenechat uniknout. Nedalo se to přehlédnout. Když tanec skončil a Gavin jí nabídl rámě, aby z parketu odešli zavěšeni do sebe, nebrala to na vědomí a nutila jej tancovat dál.

Gavin se mi skrytým pohledem přes její rameno omluvil. Určitě by byl mnohem raději tancoval se mnou. To bylo bez debat. Dosud jsem neměla nejmenší pochybnost, že pokud nebudu smět milovat Glenu, pak tento malý ráj, v němž se na obloze odehrávaly nejkrásnější světelné úkazy, jaké jsem kdy viděla, opustím, hned jak dovrším plnoletost, a vrátím se k životu ve městě. Jenže nyní do mého života vstoupil Gavin MacLeod, muž z Portree, a nenechal mě chladnou...

Přestože jsem se po parketu vznášela ve víru tance v náruči svého obletovaného bratrance, mé myšlenky se upínaly k jeho příteli. Když zase tančil v naší těsné blízkosti, upřel na mě pohled, ve kterém jsem četla to, co mi jím chtěl sdělit: *Mairie, rád bych vás poznal blíže!*

Gavine, myslím, že já vás také, řekla jsem si v duchu, zabraná do snění, a na znamení tichého souhlasu jsem mu poslala povzbudivý úsměv. Ten však nezaznamenal pouze on, ale i moje milá sestřenice. Zuřivě se na mě za to zamračila, je-li mi nemohla nahnat strach. Zvlášť když jsem byla velice zvědavá na toho jejího Gavina a toužila se o něm dovědět víc. Ne že by mi srdce skákalo radostí, to ne. Do toho jsem měla daleko. Přesto ve mně dokázal vzbudit zájem. Už jen proto, že se zřejmě nepodroboval bez odporu pravidlům volby budoucí manželky, jaká na ostrově panovala, a víc než jasně mi dal najevo, že si ženy vybírá sám.

Portree prosinec 2014

Ozvalo se silné zaklepaní na dveře, až se Dona vylekala. Zprvu vůbec netušila, kde se nachází, ale pak jí to zapálilo. Byla v domě svých rodičů. Dál se jí zdálo o obrovských vlkách, které rodiče i ji spláchly přes palubu plachetnice, a cítila se celá rozlámaná.

„Prosím,“ žadonila ochraptělým hlasem. I Amy zaklepaní probudilo. Rozespale vzhledla ke dveřím.

V nich se objevil kulatý a dobrácký obličej slečny Armstrongové. „Prosím za prominutí, ale právě přišel pan MacArran.“

„Uprostřed noci?“ zabručela Amy, zasténala a zabořila hlavu zpět do polštáře.

„Je krátce po desáté,“ poznamenala hospodyně lehce vyčítavě.

„Dobře, tak mu vyřídíte, že jsme za dvacet minut dole,“ vzdychla Dona a bez otálení vyskočila z postele.

„Musí to být? Jak to, prosím tě, můžem stihnout?“ blábolila Amy. Vzápětí však odhrnula peřinu stranou a také vstala.

„Na patře máme dvě koupelny. Když nepočítám ty, které nejsou v provozu, protože se nalézají ve vzdáleném západním křídle. Můžeš jít do té, co je hned vedle našeho pokoje. Já si zajdu do ložnice rodičů.“

Dona si vzala hygienické potřeby a z pokoje odešla. Vzkročit do místností rodičů jí moc po chuti nebylo, jenomže neměla čas se poddávat emocím. Odhodlaně otevřela dveře a zhluboka se nadechla. Všechno tam vypadalo, jako by rodiče ještě žili. Na matčině nočním stolku ležela kniha, kterou naposledy četla, rozevřená na dvoustraně, kde skončila. A vedle knihy stála její fotografie, pořízená v době, kdy jí bylo dvacet let, tedy krátce předtím, než opustila rodný dům. Dona odolala pokušení vzít snímek do ruky a honem pokračovala do koupelny. I tam to na ni působilo, jako by se rodiče měli každou chvíli vrátit. Matčiny lahvičky s voňavkami, zubní kartáčky, sprchový gel, to všechno jako by čekalo, až to zase vezmou do ruky a budou používat.

Dona se snažila vyhnat tyhle myšlenky z hlavy a pospíchala do sprchy. Dlouho se v ní nezdržela. Osprchovala se jen zběžně. Zpátky v pokoji pro hosty vytáhla z kufru černé šaty a rychle se oblékla. I Amy sebou hodila. Ze svého zavazadla vybalila tmavé kalhoty a pulovr.

Když si Dona česala vlasy před zrcadlem, všimla si, že události včerejšího dne zanechaly v jejím obličejí viditelné stopy. Oči měla opuchlé, pleť nápadně pobledlou. Vlasy si svázala do ohonu a nepatrně se nalíčila, aby na tvářích vykouznila alespoň trochu barvy, a přitom nezapomínala, že se v dnech smutku nehodí, aby byla zmalovaná.

Také na Amy se napětí zřetelně podepsalo. I ona si dlouhé blondáté vlasy sčesala do culíku a od Dony si vypůjčila trochu líčidla.

„Jak se cejtíš, když si představíš, že se za moment setkáš s bejvalým snoubencem?“ zeptala se soucitně.

„Na prd,“ vzdychla Dona. „Ale nedá se nic dělat. Však on mě neukousne.“

„A nemáš strach, že by tě to k němu mohlo začít zase táhnout?“

Dona rázně zavrtěla hlavou. „Jenom bych si přála, abych to všechno už měla konečně za sebou a mohly jsme se vrátit do Londýna,“ vzdychla.

Jakmile vešly do obývacího pokoje, Gordon seděl na pohovce před krbem a telefonoval z mobilu. „Chápu, podám jí to šetrně. Plně s vámi souhlasím. To po ní nemůžeme žádat...“ Sotva si obou slečen všiml, uprostřed věty se odmlčel. „Vyřídím to!“ Nato hovor ukončil, zvedl se, beze slova popošel k Doně a objal ji.

„Upřímnou soustrast,“ zašeptal.

Jeho objetí v ní vyvolalo smíšené pocity. Zdálo se jí neobyčejně důvěrné a zároveň rezervované. V každém případě ji uvedlo do rozpaků, a proto se ze sevření ihned vyprostila.

„Dovol, abych ti představila Amy. Je to moje nejlepší přítelkyně a donedávna jsme spolu měly restauraci.“

Gordon si ji prohlížel zkoumavě. „Ano, vypadáte přesně tak jako na fotografii,“ poznamenal zdvořile.

„Na jaký fotografii?“ podivila se a odolávala jeho pronikavému pohledu.

„Gordon totiž četl ten článek o našem *Tianavaigu*,“ vysvětlila jí Dona.

„Když už jste se uvolila Donu na této těžké cestě laskavě doprovázet, našla jste si za sebe záskok?“

„Ne, zrovna předevěřím nám restauraci zavřeli, protože nám pronajímatel odmítl prodloužit smlouvu,“ odpověděla Amy.

„To je mi líto,“ vychrlil ze sebe Gordon. Amy ho nespouštěla z očí a z jeho výrazu vyčetla, že mu to ve skutečnosti líto není. Jako kdyby mu to usnadnilo situaci. Nedůvěřivě jej podezírala, že si fakticky pohrává s myšlenkou přimět Donu, aby zůstala v Portree, a domnívá se, že mu tím stoupla šance uspět. Jeho chování ji každopádně zneklidňovalo a jeho záměry se jí zdály nekalé. Dělal, jako by mezi ním a Donou nikdy k ničemu nedošlo.

Doně se trochu ulevilo, když zjistila, že se Gordon tváří normálně, třebaže ho krátce před plánovanou svatbou nechala tak drsným způsobem na holičkách. *Ale co jsem také mohla čekat?* pomyslela si. *Že mě hned na přivítanou zahrne výčitkami?*

„Ráda bych teď viděla rodiče. Všechno ostatní můžeme vyřídit později,“ řekla rozhodně.

Gordon protáhl obličej. Jak se zadumal, na čele se mu objevily vrásky.

„Ano, tedy... právě to jsem si s tebou chtěl vyjasnit. Zrovna mi volal náš lékař a požádal mě, kdybys rodiče chtěla vidět, abych ti to rozmluvil.“

Dona udělala odmítavé gesto. „Gordone, už jsem o tom diskutovala s Amy, ale nic na světě mi nezabrání, abych své rodiče ještě jednou viděla a rozloučila se s nimi.“

„Já to chápu, ale doktor to naléhavě nedoporučuje, protože těla ležela pár dnů ve vodě a...“

„Ne, musím to udělat a také to udělám!“ trvala Dona na svém neodbytně. Neskonale se jí ulevilo, že se Gordon v této souvislosti nezmnínil o jejím bratru Lucasovi, ale vlastně jí to ani nepřekvapilo. Od jeho smrti jméno Lucas už nikdy nevyslovili ani její rodiče, ani Gordon. Jako kdyby nikdy neexistovalo.

„Zržečko, vždyť oni to s tebou myslej dobře. Doktor tě od toho přeci nezrazuje pro nic za nic. Na tvém místě bych si to fakt ještě rozmyslela,“ vmísila se do hovoru Amy.